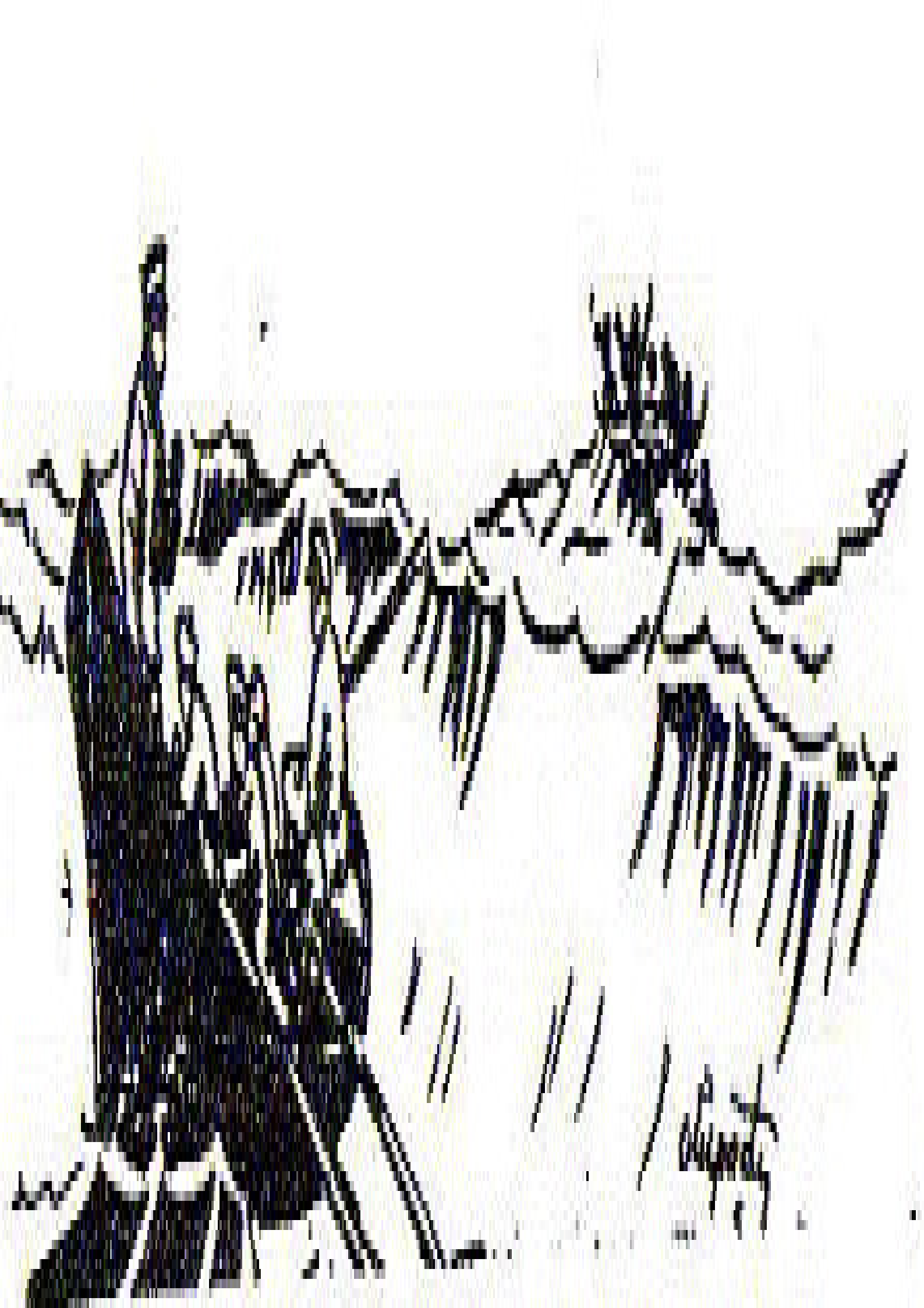

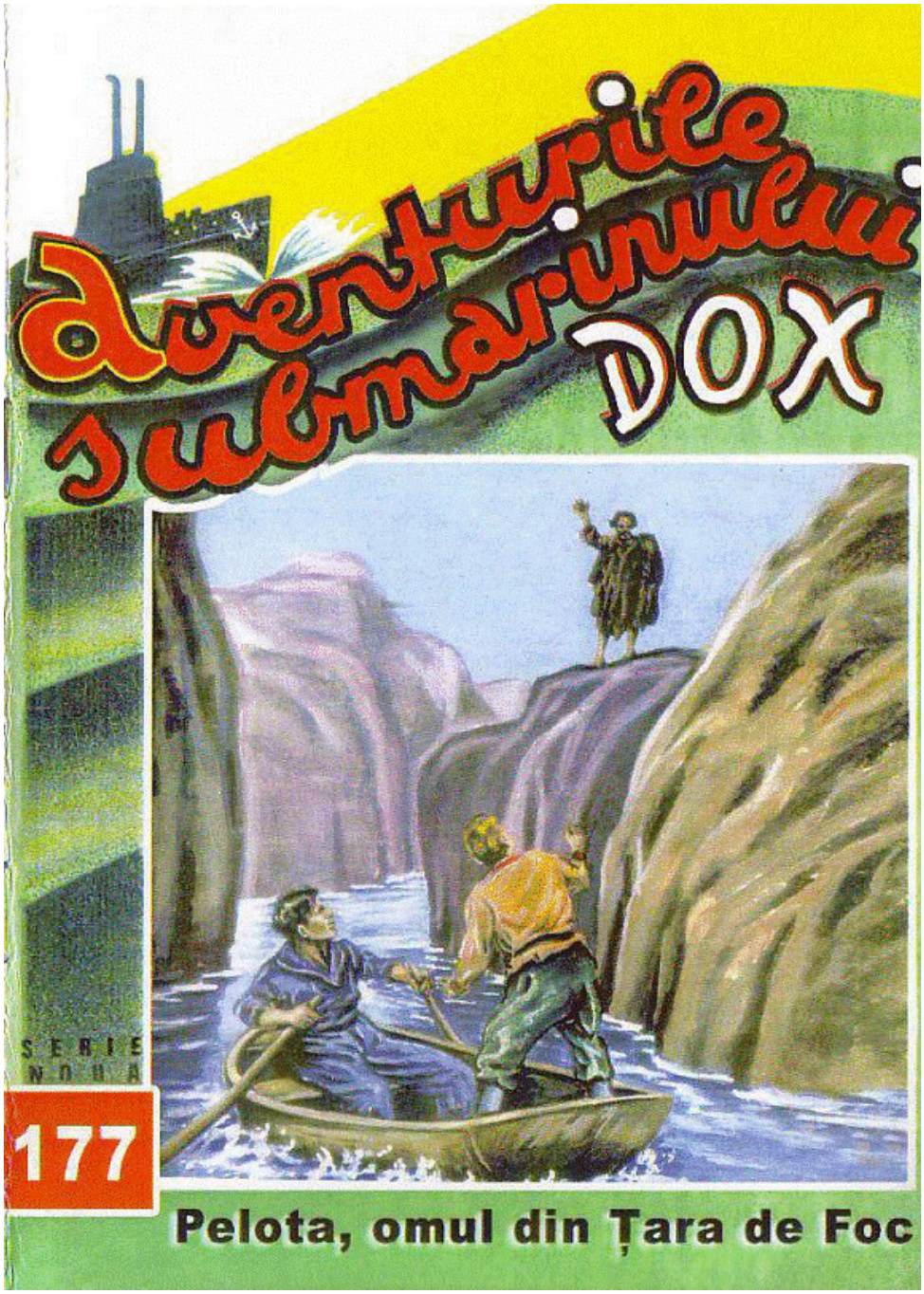
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
177
Pelota, omul din Țara de Foc

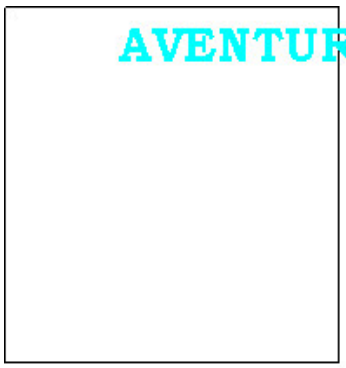

De H. W

Nr. 177.

PELOTA, OMUL DIN ŢARA DE F

Traducere de LIA H

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului “Dox”” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ÎN STRÂMTOAREA MAGELLAN.

— AICI, NE GĂSIM, la „Capătul Pământului”, temut cu drept cuvânt de toţi marinarii, de când corăbiile făcute de mână omenească străbat oceanele lumii, spuse foarte serios doctorul Bertram, care lua parte ca medic şi savant totodată la călătoriile submarinului „Dox” – al căpitanului Farrow. La sud de aici se întinde, rău famatul, Cap Horn, cimitirul nenumăratelor vase de linie, dar nu-i vorbă că şi Strâmtoarea Magellan spre care tocmai ne îndreptăm, n-are un renume mai fericit. Şi nu prea cred să avem parte de o traversare mai norocoasă cu acest „simpatic” vânt dinspre vest care ne suflă tot timpul împotrivă.

„Simpaticul” vânt de care-i vorbea doctorul Bertram, lui George, fiul căpitanului Farrow, mâna cu o asemenea forţă valurile în faţa submarinului, încât ar fi băgat spaima şi-ar fi intimidat orice „şobolan de uscat”, care s-ar fi încumetat să se ascundă în cală.

Pentru marinarii adevăraţi însă, plecaţi peste mări şi ţări, de ani de zile şi care cunoscuseră zile încă şi mai grele, nu însemna prea mult. Chiar dacă valurile înalte de peste doi metri izbeau cu putere, nu puteau să-i dăuneze cu nimic submarinului. Valurile într-un asalt continuu se spărgeau înspumate de curbura ascuţită a provei, sau măturau, puntea ca un metronom, înainte de a fi

resorbite în adâncimile mării, fără a-i provoca vasului, cel mai mic neajuns. Dimpotrivă, malurile crestate, pline de stânci ascuţite ale Strâmtorii propriu zise erau mult mai periculoase. Vai de vasele cărora li se defecta elicea sau motoarele. Valurile furioase au zdrobit multe vase de stâncile acestea.

Dacă echipajului îi reuşea până la urmă, să se salveze pe uscat, aceasta nu însemna neapărat supravieţuirea, căci în această fâşie de pământ, bântuită de vânturi şi de furtuni care era Ţara de Foc, oamenii nu puteau rezista prea mult timp. În ce priveşte fauna, aici rezista cel mult o specie asemănătoare cu struţul australian – nandu întrucât vegetaţia era din cale afară de săracă. Natura se răzvrătise în Ţara de Foc, împotriva omului care ar fi îndrăznit să i se împotrivească.

Căpitanul Farrow veni din interiorul submarinului, urcă scăriţa de fier care ducea în turn şi se alătură doctorului şi tânărului său fiu. În felul lui calm, dar totuşi nu lipsit de temperament zise:

— M-aş bucura să văd că am depăşit în sfârşit Strâmtoarea Magellan. Barometrul arată în continuare vreme rea şi ultimele previziuni meteorologice, pe care le-am recepţionat azi dimineaţă nu sunt tocmai îmbucurătoare.

În mare deschisă nu ne-ar putea primejdui un uragan, dar aici e cu totul altceva. Mă bate chiar gândul dacă n-ar trebui să căutăm un golfuleţ potrivit unde să aşteptăm în linişte potolirea furtunii.

— Credeţi că va fi cazul? întrebă doctorul Bertram.

Căpitanul dădu numai din cap.

— În acest caz să căutăm un astfel de golf, până nu e prea târziu. Problema se pune numai dacă pe o astfel de vreme e posibilă lansarea la apă a unei bărci de metal, pentru a sonda adâncimea golfului.

— Asta-i cu desăvârşire exclus, îl lămuri căpitanul. Nici măcar cei mai voinici oameni ai noştri. Petre şi Kard n-ar putea s-o ducă la capăt cu vâslitul, iar apoi tot timpul ar trebui să poarte grijă să nu se răstoarne. Trebuie să căutăm „pe ghicite” un astfel de golf, dar cu destule posibilităţi de manevră. Mai întâi vom face un mic ocol şi dacă golful nostru va fi suficient de adăpostit de furia vântului, putem îndrăzni chiar să lansăm şi o barcă la apă.

— Ne găsim actualmente în apropierea zonei de sud a Strâmtorii Magellan, aşa că propun mai întâi, să căutăm în zona aceasta „golfuleţul” nostru, interveni doctorul. Farrow nu putu decât să salute ideea lui Bertram, „Dox”-ul micşorându-şi vizibil viteza la comanda lui Farrow. Valurile înalte şi puternice exercitau o presiune atât de mare asupra submarinului, încât acesta trebui să uzeze de toată forţa Diesel-urilor sale pentru a putea păstra direcţia. Masele grele de apă căpătau din secundă în secundă o amplitudine mai mare şi furtuna creştea în intensitate.

George care stătea în turn între tatăl său şi doctorul Bertram arătă acum înspre o deschizătură destul de largă, vizibilă în ţărmul accidentat şi stâncos.

„Dox”-ul cârmi direct într-acolo şi curând fură în măsură să aprecieze că golful se prelungea destul de adânc în uscat şi era numai potrivit scopurilor momentului.

Plundow, care era de gardă la timonă, îndreptă acum vasul la un semn al căpitanului său, astfel încât să permită un acces liniştit în această oază a mării mai puţin bântuită de urgiile vremii. Şi aici însă valurile loveau lateral corpul submarinului şi-l făceau să se legene serios. Marinarii erau însă prea antrenaţi în „focul” furtunilor trăite anterior ca să le mai pese.

Plundow trebui să-şi dea toată silinţa acum, întrucât atenţia lui era solicitată la maximum şi nu era un lucru uşor să păstrezi direcţia într-un asemenea regim de legănare. Căpitanul ordonă ca motoarele să funcţioneze din plin, fără ca prin asta să sporească câtuşi de puţin viteza submarinului. Valurile loveau cu furie din partea laterală a prorei acţionând ca o frână.

Pe puntea „Dox”-ului nu putea urca nimeni, deocamdată, pentru a observa posibilităţile de ancorare, atât de tare se legăna acesta, în timp ce valuri înspumate măturau periodic de la proră la pupă. De-abia după ce parcurse cea mai mare parte a golfului, George se încumetă să coboare din turn pe punte spre a alerga în partea din faţă a submarinului.

Acesta dansa precum o minge pe valuri, încolo şi încoace, întrucât valurile erau destul de înalte la intrarea în golf. Pe măsură ce submarinul pătrundea tot mai adânc în interior, legănările slăbeau şi suprafaţa apei devenea tot mai liniştită. George care a ajuns ta capătul extrem, la proră, putea recunoaşte acum dacă adâncimea apei era potrivită sau nu pentru submarin. La circa o sută de metri depărtare de strâmta intrare golful făcea o cotitură spre vest. Aici suprafaţa apei era mult mai calmă, căci furtuna care se lovea de piepturile stâncilor îşi pierdea din forţă destul de mult.

Căpitanul aprecie lungimea golfului cam la trei sute de metri de la cotitură încolo. Mai lăsă „Dox”-ul să alunece vreo două sute cincizeci de metri, înainte de a da prin portavoce comanda de oprire. Sigur că putea să înainteze şi mai adânc în apele golfului, dar luă în considerare şi posibilitatea ca furtună să-şi schimbe cursul şi vântul să bată de la est, dintr-o direcţie din care protecţia era mai mică, din cauza stâncilor nu prea înalte în acea parte. În acest caz „Dox”-ul s-ar izbit de ţărmul stâncos, înainte de a fi avut posibilitatea să arunce ancora.

Căpitanul se hotărî să arunce ancora aici până când furtuna se mai potolea.

Strâmtoarea Magellan se dovedea ca întotdeauna o piedică tare greu de depăşit. Farrow prefera mai degrabă să stea liniştit la adăpost, decât să-şi expună vasul şi echipajul fără rost unui pericol. Ancora străbătu aerul şuierând şi se fixă în adâncime. Acum trebuia acţionat prompt pentru a se asigura vasul. La această lucrare acţionară toţi, întrucât era încă devreme, înainte

de prânz, furtuna putându-se potoli abia după amiază. În acest din urmă caz, socotea Farrow, ar putea permite echipajului o scurtă ieşire pe uscat deşi, dată fiind pustietatea, nimeni nu se aştepta la cine ştie ce. Dar şi marinarilor le e dor uneori să pună piciorul pe ceva solid. Poate că, cu acest prilej vor găsi ceva ouă de struţ care erau excelente la gust. George îndeosebi era foarte bucuros la gândul apropiatei debarcări: dorea să vadă cu proprii lui ochi pământurile astea sterpe, deşi doctorul îl făcuse atent că nu era de aşteptat să cunoască vreun indigen cu această ocazie. Farrow şi doctorul renunţară de la început să facă parte din expediţie. Căpitanul voia să folosească pauza asta silită, pentru a-şi completa jurnalul de bord, iar pe doctor îl aştepta un peşte ciudat pescuit de unul din marinarii „Dox"-ului şi pe care voia să-l prepare pentru conservare. George stătea de vorbă acum cu Petre, uriaşul timonier al vasului, întrebându-l dacă are chef să-i însoţească pe uscat.

Bineînţeles că Petre îşi dădu consimţământul, imediat, doar George era îndeosebi protejatul său. Aşa că luară amândoi loc într-o barcă de aluminiu, rapid montată pe punte. Petre vâslea acum din toate puterile spre partea vestică a golfului în care ancoraseră. Parcursese deja 40 de metri când George strigă uimit:

— Ia te uită Petre, acolo se vede un mic intrând în stâncă şi pe acolo se pare că golful se extinde încă şi mai mult în interiorul uscatului. Haide să vedem până unde!

Petre şovăi un moment după care zise:

— N-ar fi mai bine să înştiinţăm camarazii, domnule George? Nu ştiu ce ne mai poate aştepta şi acolo, aşa că ar trebui să ştie unde am dispărut.

George privi o clipă înapoi, apoi strigă vesel:

— Uite, mulţi ne privesc de pe punte chiar în clipa asta, aşa că-şi vor da seama unde am dispărut. Să-i dăm drumul Petre, ce ni se poate întâmpla? Animale de pradă nu trăiesc pe aici.

— Ei, a fost doar un gând de-al meu! Acum îmi dau seama că am exagerat cu prudenta, aşa că hai!

Petre mână mica ambarcaţiune spre deschizătura îngustă din fata lui. Mai slăbi tempo-ul după ce ajunseră în faţa intrării zgâindu-se literalmente la pereţii de stâncă înalţi ce străjuiau în faţa lui George râse:

— Petre, ai o privire de parcă te-ai aştepta să se prăvale toate stâncile astea peste barca noastră, ce-ar fi să trecem?

Petre nu răspunse. Cu calm, vâsli înainte prin micul intrând, străjuit de pereţi abrupţi de stâncă, intrând care nu măsura nici patru metri lăţime. Era foarte întortocheat astfel încât de-abia puteau vedea în faţă la cel mult douăzeci de metri, după care era necesar s-o cotească după caz. La stânga sau la dreapta.

Mai vâsliră în tăcere înăuntru acestui intrând întortocheat, cam cinci minute. Întreaga scenă oferea ceva deosebit, de ambele părţi străjuiau coloşi de stâncă şi în afară de clipocitul valurilor şi de

bătăile regulate de vâslă nu se mai auzea nici un alt sunet, pe fundalul mugetului înfundat de-acuma al furtunii, care tot mai răzbătea din larg.

George era deja pe punctul de a comanda întoarcerea. O încercare de cățărare pe stâncile abrupte nu era lipsită de greutăţi, întrucât aici fluxul şi refluxul nu netezise proeminenţele pietrei şi nu existau prea multe găuri care ar fi putut oferi un punct de sprijin.

Din nou se făcu o cotitură spre dreapta şi-acum ajunseră amândoi într-un cazan suficient de mare, poate de douăzeci de metri diametru, de formă rotundă. Perpendicular pe direcţia din care sosiseră se deschidea un platou stâncos în formă de consolă, uşor proeminentă, pe care stătea un om. Era un indigen, care-i privi cu uimire, apoi începu, zelos, să le facă semne.

— Pe toţi dracii, iată c-am dat totuşi de un locuitor al acestei regiuni atât de neospitaliere. Ce vrea de la noi? Pare destul de agitat, zise Petre.

— Vâsleşte într-acolo, poate că vom putea să ne înţelegem totuşi cu ei. Cred că indianul de colo aparţine, marelui trib ai araucanilor a cărui limbă nu o cunosc. Ar fi fost minunat dacă l-am fi luat şi pe doctor, dar avea de lucru la peştele său. Dacă nu ajută la nimic orice tentativa de înţelegere, poate-l luăm la bordul submarinului şi atunci tot vom mai putea să vorbim cumva cu el.

Spre bucuria lui George indianul stăpânea totuşi o spaniolă rudimentară.

— Senores, veniţi repede! strigă, acesta, pe când barca era doar la câţiva metri depărtare de înălţimea de unde trona. Pelota, găsit pasere de lemn, căzut din zburat, la sud Pelota gândeşte, Senores vrut ştie ce pasăre estem.

George privi înmărmurit pe Petre şi-i traduse:

— Aha, pasăre de lemn înseamnă avion, care s-a prăbuşit aici. Ciudat că tocmai aici s-a rătăcit pilotul într-o regiune în care nu are ce căuta. Nici o cursă poştală nu trece pe aici aşa că nu poate fi decât un avion aparţinând unei expediţii. Dar să vedem cum stau lucrurile.

— Domnule George, poate fi doar o păcăleală, îl avertiză Petre. Poate că tocmai indianul, cu tot tribul său împreuna, a determinat aterizarea forţată a acestuia. Poate că-l bate gândul că şi noi facem parte din expediţie ca şi pilotul şi vrea să ne scoată din funcţie pentru a nu-l trăda.

— Atunci să facem aşa. Eu o să mă urc pe platou unde sta Pelota, în timp ce tu îl supraveghezi continuu, hotărî George. Numai după ce-mi dau seama că nici un alt indian nu va mai fi prin apropiere, urci şi tu.

— Fie şi aşa. Dar bagă bine de seamă, domnule George.

Când ajungi la marginea platoului, dacă nu pândesc cumva acolo alţi indieni. Indianul îi privise întrebător tot timpul cât cei

doi se întreţineau astfel. Acum interveni din nou grăbindu-i pe un ton imperios:

— Senores, veniţi repede, pasăre străină fost om care acum la mine, el foarte bolnav simte!

— Drace, atunci trebuie să-l ajutăm repede, poate că-i mai bine Petre să mergi îndărăt şi să-l aduci pe doctor, strigă George. Spune-i şi lui tata să vina!

Dar Petre rămânea neîncrezător.

— Poate totuşi este o capcană, bombăni el nemţeşte, se întoarse spre Pelota şi-l întrebă în spaniolă:

— Ce faci tu aici, de ce stai pe platoul ăsta? Ne-ai văzut venind?

— Eu voiam prinde peşti. Pelota nu avut multă mâncare. Bolnav cere multă îngrijire, spuse indianul calm arătând spre o undiţă primitivă.

— Ei vezi, neîncrederea ta n-a fost îndreptăţită, îi reproşa George. Mă voi căţăra până la el, tu poţi să rămâi aici până-ţi fac semn că totu-i în ordine. După aceea poţi vâsli la submarin şi aduci doctorul!

Fără a mai aştepta răspunsul lui Petre, George se căţăra repede pe stânci, ajunse pe platoul pe care stătea indigenul Pelota, îl examina scurt dar amănunţit şi-i întinse apoi mâna.

— Văd că eşti un om de treabă şi cinstit Pelota, spuse el prietenos. Condu-mă repede la bolnav, camaradul meu va aduce alt Senor care-i va vindeca pe pacientul tău. De cât timp s-a prăbuşit avionul?

— De patru zile, Senor. Nu mai ştiu ce să fac. Aici puţină hrană. Vreau vânez struţi, dar plecat spre sud. Nu poate lăsat bolnav singur, pot numai peşti prinde.

— Petre, mai adă te rog şi câteva conserve, câteva şi pentru Pelota, trebuie să-i fie foarte foame, îi mai strigă George lui Petre. Pare să te fi înşelat în ce-l priveşte, îmi pare cinstit şi complet nevătămător.

— Îl aduc pe doctor şi pe tatăl vostru cât se poate de repede.

— Aşteaptă puţin, până ne căţărăm sus. George îl lăsă pe Pelota să urce ei mai întâi. Deşi avea încredere în indigen, căci descoperise că avea ochi cinstiţi, acţiona totuşi precaut, din obişnuită. Când atinse marginea peretelui stâncos, văzu că nimeni nu se aţinea în preajmă. O pădure rară, bântuită de rafalele furtunii se zărea la o jumătate de kilometru depărtare. Pelota arătă într-acolo şi strigă cât de tare putu pentru a acoperi zgomotele furtunii care aici era în elementul său pentru a se face înţeles:

— Acolo, bolnav este, eu construit la el adăpost ferit de furtună. Acolo zace pasărea, cu care ei prăbuşit. Lemn şi pânză eu luat pentru a construi adăpost.

Într-adevăr George văzu în apropierea pădurii resturile unui avion. Era absolut convins că Pelota spunea adevărul şi de aceea-

i făcu din nou un semn liniştitor lui Petre. Uriaşul îşi întoarse imediat barca, mai uşoară acum şi vâsli cu puteri sporite pentru a ieşi din cazanul stâncos afară. George păşi alături de Pelota înspre pădure, atât de repede cât îi permitea furtuna.

Vremea rea, pe care o anunţase previziunile meteorologice se adeverise, ba chiar depăşise aşteptările. Căpitanul procedase foarte bine că decisese să-şi adăpostească vasul într-un golfuleţ liniştit, aşteptând ca vremea să se îndrepte, decât să rişte traversarea Strâmtorii fără nici o justificare. Pe de altă parte ironia sorţii făcu ca vremea rea să-l mâne tocmai încoace, pentru a-l folosi ca instrument al salvării unui om. Cine ştie, poate că acest avion prăbuşit ar fi fost pierdut altfel, căci e greu de crezut că Pelota l-ar fi putut salva şi întreţine, având în vedere privaţiunile la care el însuşi era supus. În sfârşit, ajunseră în pădurice şi aici erau oarecum protejaţi de furia uraganului. Copăceii mici care creşteau aveau trunchiurile îndreptate spre est, dovadă că aici erau frecvente furtunile care bântuiau dinspre vest.

Într-un loc mai adăpostit, George descoperi coliba construită de Pelota. Folosind ca material de construcţie câţiva copaci uriaşi şi prelata ceruită a avionului se înjghebase un adăpost impermeabil în care se putea locui destul de bine.

George dădu la o parte bucata de prelată care servise de perdea şi văzu un om încă tânăr care părea cufundat într-un somn adânc. După înfăţişare părea să fie un american. Chipul său era galben, barba lungă şi neagră pe care o purta, accentua paloarea caracteristică a unui om bolnav. Fruntea-i era bandajată cu o legătură de acum murdară şi mânjită de sânge închegat. Se părea că făcea parte din înzestrarea tehnică a avionului şi-şi confecţionase singur bandajul şi nu mai avusese timp să-l schimbe.

George nu dori să-l scoale, lăsă perdeaua din nou să cadă şi-i zise lui Pelota:

— Să aşteptăm, până sosesc tovarăşii mei, ei vor aduce hrană, vine şi un Senor care-l va vindeca pe bolnav. Este grav rănit?

— Are o rană la cap, îl lămuri Pelota şi arătă de-a curmezişul frunţii sale.

Pilotul se lovise, aparent la prăbuşirea avionului, cu capul de bordura carlingii şi se pare suferise o comoţie cerebrală destul de puternică. George merse spre avionul prăbuşit descoperind că motorul acestuia zăcea îndreptat către nord de aceea îl întrebă pe indigen care-l însoţise:

— Ai văzut de unde a venit pasărea prăbuşită?

— Da. Senor, pasărea venit dinspre sud.

George clătină numai capul, nu mai înţelegea nimic. De unde putea fi plecat avionul? Aparent din capătul extrem, sudic, al Ţârii de Foc, aşadar situat la vreo cinci sute de kilometri distanţă.

Cercetă mai temeinic, resturile avionului descoperind două bidoane de combustibil aparent intacte. Asta presupune că

avionul avusese o foarte largă rază de acţiune. Misterul se va dezlega abia după ce aviatorul îşi va recăpăta cunoştinţa.

II.
OAMENI LA ANANGHIE.

DE-ABIA TRECU DOUĂZECI DE MINUTE şi George i-a şi văzut pe camarazi venind. În afară ce căpitan, de doctor şi de Petre mai venise şi Kard pe care-l luase căpitanul sperând să poată salva cu ajutorul lui ceva din avionul avariat. Dar chiar motorul, care datorită căzăturii s-a desprins de fuzelajul vehiculului zburător, suferise atâtea daune, că era puţin probabil să mai poată fi vreodată reparat.

În timp ce doctorul se grăbea spre coliba primitiv înjghebată, pentru a da ajutorul necesar bolnavului, căpitanul îi lăsă pe cei doi uriaşi să se ocupe de verificarea resturilor aparatului.

Spera să găsească astfel un indiciu în ce priveşte aviatorul şi misiunea sa. Nu găsiră însă nimic, documentele de zbor se găseau probabil încă asupra pilotului.

Cele două bidoane mari de benzină suferiseră şi ele serioase stricăciuni dar în ansamblu, deşi îndoite, păreau intacte, atâta doar că întreg combustibilul se scursese. Astfel stând lucrurile, Farrow nu-şi putea face nici măcar o idee dacă avionul parcursese întregul traseu sau apucase să parcurgă cea mai mare parte din traseul ce-i era destinat.. Se putea vorbi de noroc, numai în ceea ce priveşte faptul că la prăbuşirea-aterizare sau ce-o fi fost, motoarele nu luaseră foc. De aici se mai putea deduce că pilotul nu mai dispunea de combustibil şi de aceea fusese silit la o aterizare forţată, care a condus la o dezmembrarea aparatului, date fiind condiţiile ţinutului stâncos.

Toţi se îndreptară spre adăpostul construit de Pelota Doctorul şi îngenunchease lângă pacientul său, care tocmai acum deschise ochii:

— Unde… unde mă aflu? Cine… cine sunteţi dumneavoastră? murmură rănitul cu voce stinsă.

— Vă găsiţi în Ţara de Foc, în apropierea Strâmtorii Magellan îi răspunse îndatoritor doctorul. V-aţi prăbuşit cu avionul şi noi care ne-am nimerit prin preajmă, am fost chemaţi în ajutor de bravul indian prezent aici.

— Trebuie să zbor mai departe! gemu acesta şi făcu gestul de a se ridica. Camarazii mei or să moară de foame dacă nu aduc provizii şi medicamente.

— Unde se găsesc camarazii dumneavoastră? întrebă la rândul lui prompt căpitanul. Poate că vă putem ajuta noi. Mă cheamă Farrow şi sunt căpitanul submarinului „Dox”, care se află de asemenea aici în Strâmtoarea Magellan. Poate că aţi auzit de mine.

— Sunteţi deci binecunoscutul căpitan Farrow! Iar aceştia sunt camarazii dumneavoastră. Atunci se poate spune că am avut noroc eu şi colegii mei, că mi s-a terminat aici combustibilul Domnule căpitan, numai dumneavoastră îi mai puteţi salva.

— Dar unde se găsesc oamenii dumneavoastră? întrebă din nou căpitanul. Bineînţeles că vom face tot ce e posibil pentru a le veni în ajutor.

— În ţara lui Graham, gemu aviatorul. Vasul nostru a eşuat în urma unei furtuni cumplite. Proviziile şi medicamentele se pierdură cu această ocazie. O echipă formată din 10 oameni plecase deja înspre Antarctica. Aveam intenţia de a ajunge la Polul Sud. Profesorul Clark este conducătorul expediţiei noastre şi face parte din efectivul celor zece care au pornit spre Pol. Intenţionam să plecăm în urma lor, pentru a „planta" depozite cu provizii când se întâmplă catastrofa. Eu aveam misiunea de a zbura deasupra uscatului, sau mai corect spus a gheţii, pentru o misiune de recunoaştere şi fotografiere a terenului. Am zburat deci înspre nord pentru a atinge Punta Arenas, dar aici mi s-a epuizat combustibilul. Credeţi că aţi putea salva cu vasul dumneavoastră pe concetăţenii mei! Duceţi-ne la Punta Arenas, acolo vom echipa o nouă navă.

Se vedea de la o poştă că omul era savant, explorator. Deşi era rănit grav, gândea mai mult în perspectivă, după salvarea alor săi, la continuarea şi finalizarea misiunii lor de explorare.

Zâmbind căpitanul încuviinţă:

— Se înţelege domnule…

— Reilly. James Reilly mă numesc.

— Aşadar domnule Reilly, vom porni imediat către sud. Cred că vom ajunge în Ţara lui Graham în circa douăzeci şi patru de ore. Acum permiteţi-i doctorului nostru să vă cerceteze rana. Cred mai de grabă că aţi suferit de foame în ultima vreme şi de aceea sunteţi slăbit.

— Viteazul locuitor al acestor ţinuturi s-a îngrijit de mine cât de bine a putut, declară Reilly. Din păcate nu m-am putut înţelege cu el, întrucât nu cunosc spaniola. Dar mâncând doar peşte, nu dobândeşti cine ştie ce energie

Petre aprinsese deja un foc. Lemne erau din belşug, furtuna rupsese toate ramurile uscate ale copacilor. Tot el deschise o cutie de conserve din carne şi la sugestia doctorului una cu spanac, întrucât bolnavul nu putea suporta pentru început o mâncare hipercalorică, organismul său trebuia obişnuit treptat cu mâncare. Pentru Pelota însă, conserva de carne era binevenită. După ce rănitului îi administră mai întâi o fiertură cu zeamă de carne şi câteva linguri de spanac, doctorul îi desfăcu bandajul şi-i curăţă rana. Se dovedi a fi o tăietură destul de lungă, dar nu prea adâncă, care a avut ca efect o foarte puternică hemoragie. Dar cauza principală a stării de slăbiciune a pilotului rănit consta în hrana insuficientă şi inadecvată momentului.

Pelota şi dăduse gata în doi timpi şi trei mişcări conserva de un kilogram de carne de vacă. Acuma se apropie de căpitan şi-i spuse rugător.

— Senor, plecaţi din nou şi luat pe el? Pelota însoţeşte bucuros.

— Călătorim mult spre sud, acolo unde domneşte gheaţă veşnică, spuse Farrow serios. Acolo viaţa este şi mai grea ca aici. Gândeşte-te bine! Altfel eu n-am nimic împotrivă să vii cu noi.

— Am mai fost în ţinuturile gheţurilor veşnice, zise acesta plin cu mândrie. Doresc bucuros vine şi eu!

— Atunci hai, hotărî căpitanul. Şi dumneavoastră domnule Reilly va trebui să ne însoţiţi la bordul submarinului, după care vom da imediat comanda de pornire. Aviatorul care între timp îşi mai revenise zise:

— Este o binecuvântare a sortii, că furtuna v-a mânat încoace şi v-a făcut să căutaţi adăpost tocmai în golful ăsta în apropierea Strâmtorii Magellan, domnule căpitan.

Căpitanul încuviinţă numai, după care se dedică ocupaţiilor sale mai legate de practică, nu înainte de a da instrucţiunile sale celor doi marinari zdraveni care-i însoţiseră. Petre şi Kard să se ocupe de transportarea bolnavului. Cei doi uriaşi îl coborâră mai întâi cu ajutorul frânghiilor de-a lungul pereţilor de stâncă. George, doctorul şi Pelota râmaseră mai întâi pe mica platformă, pe care acesta din urmă îl întâmpinase pe fiul căpitanului, întrucât mica barcă de aluminiu nu-i putea transporta pe toţi deodată.

În aşteptarea forţată care urmă, până la întoarcerea bărcii doctorul se folosi de răgaz şi-l chestiona pe indian asupra posibilităţilor de supravieţuire pe aceste meleaguri. Astfel află şi George că acesta-şi câştiga mai ales traiul zilnic culegând ouă de struţ – nandu sau pescuind. Ocazional lucra ca tăietor de lemne la o companie chiliana, dar totuşi ceva îl mâna spre solitudinea acestor ţinuturi şi înspre viaţa primejdioasă dar liberă pe care o ducea aici mai degrabă decât să se bucure de cuceririle civilizaţiei.

Atunci când doctorul îi mărturisi că se puteau scufunda sub apă şi rămâne acolo, împreună cu acest vas el se mărgini să dea numai din cap şi după o clipă de meditaţie să spună:

— Aşadar ca un peşte. Acesta bun vas!

De-abia dispărură camarazii sub puntea submarinului că ancora a fost ridicată. Căpitanul a dat ordin de închidere a chepengului turnului. De fapt nu dorea încă să intre în imersiune dar păstra pentru orice eventualitate deschisă şi această posibilitate întrucât furtuna nu se potolise şi valuri mari de apă se alergau vuind prin tot spaţiul Strâmtorii cu numele exploratorului portughez. Atunci când „Dox”-ul va părăsi golful adăpostit, furtuna şi valurile îl vor ataca lateral, până ce va ajunge adânc în apele strâmtorii şi va putea coti spre est.

Valurile vor mătura mai întâi trupul de oţel al vasului şi apoi se vor sparge de turn. Dacă Farrow ar fi cunoscut foarte exact adâncimea apelor acestor locuri s-ar fi pregătit de scufundare şi deşi n-ar fi putut dezvolta o viteză mare totuşi ar fi fost superioară acesteia, cu vasul la suprafaţă, dar înfruntând toate vitregiile vremii.

Înainte de a părăsi complet golful, după ce examină cu ajutorul periscopului suprafaţa mării, văzându-şi confirmate bănuielile, dădu comanda în sala maşinilor, ca motoarele să lucreze la turaţia maximă. Concomitent, luă pentru puţin timp direcţia vest, pentru ca să nu înfrunte direct puhoiul de ape, ci să-l evite cât se putea.

Cu toate acestea, la părăsirea golfului, „Dox”-ul a fost prins de furia apelor şi mânat încoace şi-ncolo întocmai ca un dop de plută. Dacă motoarele n-ar fi lucrat din plin şi cu atâta forţă, furia valurilor l-ar fi săltat lateral şi l-ar fi izbit de stânci, aşa însă târâş-grăpiş, îşi continua cursul, luptând din toate puterile împotriva uraganului.

După un timp Farrow coti spre vest şi în întrecerea cu furtuna, submarinul se înscrise în ruta-i hotărâtă prin renumita Strâmtoare, gata s-o străbată.

George merse la infirmerie, unde doctorul mai avea de lucru până să-l pună cu totul pe picioare pe pilotul rănit. Acesta urmase sfaturile medicului şi fără ajutorul somniferelor se lăsase în braţele zeului Morfeu, căzând într-un somn benefic de însănătoşire. În şoaptă doctorul şi George se întreţinură acum asupra perspectivelor şi sarcinilor ce le reveneau în salvarea oamenilor primejduiţi de soartă.

— Mă bucur de pe-acum să cunosc şi ţinutul gheţurilor veşnice, după ce atâta timp am hălăduit doar prin ţări şi mări tropicale.

— O să trăim lucruri noi şi interesante, asta-i sigur, domnule George. Poate va trebui să întreprindem un marş forţat peste gheaţă pentru a-i salva pe camarazii pilotului. Dacă n-au reuşit să implanteze depozite de alimente şi combustibil în ţinutul antarctic, aceştia sunt pierduţi.

— Asta ar fi minunat, mă refer la o astfel de expediţie pe gheaţă, jubilă de pe acum, George.

— Un marş în ţinuturile antarctice nu poate fi în nici un caz o călătorie de plăcere, îl avertiză doctorul. Să sperăm că membrii expediţiei, a căror vas a fost sfărmat de gheţuri, au putut salva măcar săniile cu câinii însoţitori. Fără aceştia este imposibilă aventurarea noastră în spaţiul antarctic.

— Şi dacă totuşi n-au putut salva nimic? se informă tânărul.

— În acest caz vom fi nevoiţi să ne întoarcem la Punta Arenas pentru a înjgheba expediţia, găsi repede doctorul soluţia. Bineînţeles că în acest caz se va pierde o groază de timp pe care teamă mi-e, că nu-i vom putea recupera.

— Dar dacă am merge de pe-acum la Punta Arenas, pentru a face rest de câini şi sănii?

— Nu cred că-i o soluţie, dacă într-adevăr membrii expediţiei au reuşit să salveze patrupedele, n-o să ştim ce să facem cu atâţia câini care vor trebui hrăniţi. Avem destule provizii la bord să-i ajutăm pentru început pe nenorociţi cu alimente. De îndată ce vom ajunge la coasta chiliana vom putea să ne reînnoim proviziile.

— Deci s-a hotărât că ne îndreptăm mai întâi înspre Ţara lui Graham, domnule doctor?

— Cu siguranţă. Trebuie mai întâi să scoatem de la naftalină cele mai călduroase piese de îmbrăcăminte. Ce bine că suntem dotaţi cu tot ce e necesar în cele mai diverse zone ale globului. Chiar şi blănuri avem suficiente la bord..

După trei ore de luptă cu furtuna, submarinul atinse punctul cel mai estic al Strâmtorii Magellan şi acum coti la o depărtare de cinci kilometri de coasta Ţării de Foc către sud. Întrucât furia furtunii se îndreptase acum către uscat chepengul turnului putea fi în fine deschis. Căpitanul urcă primul scăriţa ce urca în turn, de unde avea o perspectivă mult mai generoasă asupra traseului decât din obişnuitul punct de comandă.

Valurile erau şi acum înalte, marea încă agitată, dar nu-i putea dăuna vasului în nici un fel. La scurt timp urcă şi George în turn, după ce părăsise infirmeria. Călătoria era netulburată acum, căpitanul lăsase motoarele la turaţia maximă, dar evită, cu prudenţă, să pună în funcţiune compresoarele pentru a nu le suprasolicita. Câştigul câtorva ore n-ar fi compensat pierderea de timp cauzată în urma defectării unuia sau ambelor motoare.

Întrucât acum era vorba de salvarea unui mare număr de oameni îşi lua toate măsurile de precauţie necesare, pentru a nu zădărnici printr-o acţiune necugetată întreaga operaţie de salvare.

George părăsi turnul de-abia spre seară. Doar pentru masa dispăru în interiorul submarinului. După cină se refugie în cabina lui. Acolo îi aduse Petre cele mai călduroase haine pe care le putuse găsi, printre altele şi o blană groasă, pe care o probă mai întâi. Încă din timpul veghei lui în turn remarcase că vremea se răcise binişor. Pentru a se proteja cât mai bine de vremea umedă şi friguroasă, deja după masă îmbrăcase o manta de piele, pe care în timpul atâtor luni de călătorii în ţinuturile tropicale n-o mai folosise.

În interiorul submarinului domnea o temperatură plăcută, prin sistemul de încălzire, imaginat de inginerul Hagen care dădea o întrebuinţare folositoare gazelor arse de motoare.

— Îmbracă rogu-te lenjerie groasă, domnule George. Suntem deja în apropierea Ţării lui Graham. Am depistat chiar blocuri de gheaţă, aşa că trebuie să ne continuăm călătoria cu multă prudenţă. Mai întâi şi-ntâi ajută o mâncare zdravănă şi gustoasă; acesta este cel mai eficient mijloc împotriva frigului.

George nu lăsă să i se spună de două ori. Luă un mic dejun foarte consistent, la care adăugă două pahare mari cu suc de lămâie şi apoi hotărî să intre până la infirmerie pentru a se interesa de starea sănătăţii aviatorului american.

Reilly se sculase deja şi acum, proaspăt ras, bine îmbrăcat, într-un costum nou şi călduros, pe care-i primise din magazia submarinului făcea o impresie foarte bună.

Îl salută cu însufleţire pe George, mulţumindu-i pentru salvare, între timp aflase că aceasta devenise posibilă tocmai datorită iniţiativei fiului căpitanului şi lui Petre.

George se apără de efuziunile americanului, jumătate din modestie, jumătate din stinghereală.

— Ţara lui Graham ne va face onorurile, curând, zise el acum, dorind să abată discuţia. Vă simţiţi suficient de puternic, să urcaţi cu noi în turn?

— Bineînţeles, domnule Farrow, mă simt perfect sănătos. Am luat micul dejun deja, aşa că urcăm oricând doriţi.

— De aceea am venit, să vă luam cu noi. Până ce vom reuşi să urcăm, poate că se va zări uscatul, domnule Reilly.

Pe când ajunseră în turn, acolo-i aştepta căpitanul, care-i salută pe pilot cu multă prietenie şi-i arătă drept în faţă:

— Acolo, îndărătul dârei aceleia ceţoasă, trebuie să fie Ţara lui Graham. Mergem foarte încet întrucât sloiurile de gheaţă ne pun mari piedici şi pot dăuna până şi trupului de oţel ai submarinului. Dar şi aşa socot că în câteva ore o să venim în ajutorul camarazilor dumitale.

— Surpriza însoţitorilor mei va fi mare, se bucură Reilly. Ştiau prea bine că încercarea mea era temerară, neştiind cât îmi va ajunge combustibilul. Dacă n-aş fi alimentat chiar înainte de plecare, n-aş fi putut ajunge nici măcar până în Ţara de Foc.

— Totuşi avionul dumitale dispunea de o rază foarte mare de acţiune, observă căpitanul. N-a fost uşor să zburaţi cu o asemenea încărcătură.

— Decolarea a fost partea cea mai grea, mărturisii aviatorul. Din fericire, gheaţă a oferit o pistă de decolare excelentă. Nu vă pot descrie sentimentele care mă domină, domnule căpitan. În orice caz mă bucur nespus că voi putea să-mi revăd camarazii în viaţă şi sănătoşi.

— N-am avut ieri ocazia de a vă pune întrebările esenţiale, zise căpitanul. Cum staţi că săniile şi cu câinii! Aţi reuşit să salvaţi ceva?

— Din fericire, da!

— Excelent! Dacă-i aşa economisim drumul până la Punta Arenas, stabili Farrow mulţumit. De fapt asta ar fi trebuit să vă întreb de la început, dar m-am gândit că oricum camarazii dumneavoastră se găsesc într-o stare avansată de descurajare şi precaritate atât morală cât şi materială şi de aceea ar fi de preferat să luăm contactul cu dânşii. După ce am fi luat legătura cu dânşii

şi le-am fi redat speranţa, puteam să ne permitem un răgaz de 48 de ore în cel mai rău caz, pentru a ne reechipa la Punta Arenas. Acum că atât săniile cât şi câinii sunt în bună stare cu atât mai bine.

— Sunteţi un om deosebit, se entuziasma Reilly recunoscător. Doar pentru a le realimenta alor mei speranţa aţi fi fost în stare să parcurgeţi atâta drum înapoi! În numele camarazilor vă mulţumesc încă o dată şi vă asigur că acest gest nu-l vom uita niciodată domnule căpitan.

— La rândul dumneavoastră aţi fi făcut acelaşi lucru, se apără căpitanul. Şi de fapt, dumneavoastră înşivă v-aţi riscat viaţa pentru a veni în sprijinul oamenilor dumneavoastră. Cu furtunile din această regiune a globului nu e de glumit! Ia uitaţi-vă ce sloiuri mari de gheaţă plutesc acolo. Nu-i de mirare că asemenea uragane care se petrec pe aici sunt fatale oricărui vas. Care are neşansa de a se ciocni cu ele sau cu ţărmul accidentat şi stâncos.

— Nenorocul acesta ar fi putut fi evitat dacă furtuna n-ar fi izbucnit atât de neaşteptat, replică pilotul. S-a stârnit pe neaşteptate, a durat foarte puţin, dar pe când mă întorceam din zborul de explorare a reizbucnit cu şi mai mare forţă. Bine este numai că profesorul şi cei nouă însoţitori ai săi, care au întreprins marşul pedestru către Pol, nu ştiu încă nimic de catastrofă. Trebuie neapărat să-i ajungem şi de aceea am o mare rugăminte, duceţi-ne înapoi la Punta Arenas.

— Bineînţeles, că da. Acolo vă veţi putea pregăti şi reechipa corespunzător. O să vă ajut şi eu, promise căpitanul amabil.

„Dox”-ul se apropia încetul cu încetul de uscatul încă îndepărtat. Inedita manevră a vasului, care trebuia să facă nenumărate ocoluri pentru a evita sloiurile dezlănţuite, era asigurată de măiestria timonierului Plundow.

Aşa cum pronosticase căpitanul după două ore, chiar cu mersul acesta în zigzag, reuşiră să se apropie atât de mult de uscat încât se puteau zări clar oameni care se agitau pe ţărm şi făceau cu însufleţire semne submarinului care continua să se apropie.

— Cincisprezece oameni. Se pare că sunt toţi în viaţa şi aparent sănătoşi.

— Se pare că v-au aşteptat cu încredere, remarcă şi George şi nu şi-au pierdut speranţa; în caz că nu vi s-ar fi întâmplat accidentul, aţi fi trebuit să fiţi de mult în mijlocul lor.

Submarinul nu putea naviga până la ţărm, ci trebui să se oprească la o depărtare de circa o sută de metri. Farrow dădu ordin să se aducă pe punte părţile componente a mai multor bărci de aluminiu care au fost repede montate.

În timp ce el însuşi, doctorul Bertram, George, Petre, Reilly, la care se adăugă Pelota luară loc în prima barcă montată, restul de bărci, care îi urmară, au fost încărcate cu alimente, carne afumată, pături şi altele.

Primirea de care avură parte din partea naufragiaţilor nu se poate descrie! Oamenii le căzură literalmente emoţionaţi în braţe. Sufereau cumplit de foame, pentru că în afară de ouă de pinguini şi pescăruşi nu avuseseră practic nici un alt aliment. Nici măcar peşte nu putuseră prinde, deşi prin apa rece a golfului mişuna peşte destul, aşa lipsiţi cum erau, nu posedau nici cele mai simple unelte de pescuit.

Doctorul Bertram se însărcina personal cu împărţirea primelor porţii de mâncare, care trebuiau să fie feluri uşor digerabile, dar totuşi săţioase.

Între timp căpitanul se întreţinea cu unul din naufragiaţi. Abbey, un om simpatic care în absenţa profesorului, răspundea de restul echipajului.

— Domule căpitan, trebuie neapărat să încercăm să-l ajungem cât mai repede posibil pe profesorul Clark şi oamenii săi, propuse Abbey. Cu cât pătrund mai adânc înspre zonele antarctice cu atât va fi mei greu pentru noi. Nu vrem să dispunem de timpul dumneavoastră, dar nu se pune problema să ne întoarcem pur şi simplu cu dumneata, pentru a echipa alt vas, căci ştiţi şi dumneavoastră cât ar dura pregătirile pentru achiziţionarea celor trebuincioase inclusiv aparatura. Între timp, oamenii profesorului Clark s-ar putea reîntoarce şi dacă n-ar găsi depozitele de alimente promise ar suferi mizerii de neînchipuit.

Căpitanul trebui să recunoască justeţea acestui punct de vedere şi de aceea zise:

— De şi ne-am aprovizionat cât se poate de bine în Montevideo proviziile noastre n-ar fi totuşi suficiente, mai ales că o mare parte din ceea ce reclamă regiunile polare în mod specific nu se găsesc la noi, cum e uşor de înţeles.

— Câte sănii aveţi la dispoziţie şi cam de câţi câini dispuneţi pentru o sanie, interveni şi doctorul Bertram care se apropiase pe nesimţite.

— Hrana câinilor, din fericire am apucat s-o debarcăm înainte de a se produce catastrofa răspunse Abby. Altfel am fi fost într-o situaţie fără ieşire. Dispunem de douăzeci de sănii şi de patru câini pentru fiecare. Profesorul a plecat cu cinci sănii şi cu treizeci de câini.

— Păi este o expediţie bine concepută făcu Farrow, vocea sa trăda mirarea. În aceste împrejurări, pot evalua mai just pierderile pe care le-aţi suferit. Vă rog să-mi faceţi propuneri cu primele măsuri care trebuiesc luate. Cel mai bine ar fi să aşteptăm până dimineaţa. Până atunci vă veţi fi odihnit şi întremat ca să puteţi lua parte la expediţia de urmărire a profesorului. V-aş ruga să-l luaţi şi pe doctorul Bertram şi pe fiul meu şi dacă nu e prea mult şi pe mine însumi. Petre însoţitorul credincios ai fiului meu va trebui şi el să mi se alăture.

— Chiar voiam sa vă rog să ne însoţiţi, răspunse Abby. Ştiţi că aventurile unei astfel de călătorii prin pustiul de gheaţă sunt mari.

Dar deoarece nu mai trebuie să implantăm depozite de alimente în drum, cred că vom călători mult mai repede.

III.
SPRE POLUL SUD.

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, membrii expediţiei se întremaseră atât de bine încât erau gata să pornească din nou la drum, de data aceasta să înfrunte silnicia pustiului de gheaţă. De fapt, luau parte la expediţie numai oamenii cei mai rezistenţi, ori aceia care mai făcuseră parte cel puţin dintr-o altă expediţie în regiunile arctice sau antarctice. Pentru camarazii ce făceau parte din echipajul submarinului se rezervase o sanie. Pelota insistase atâta să meargă şi el, încât Reilly nu putu pur şi simplu, să-şi refuze salvatorul.

George se împrieteni repede cu cei patru câini ce le erau ataşaţi săniei lor. Inteligentele animale simţiră instinctiv că aveau de a face cu oameni cumsecade.

Pe sănii fură îngrămădite toate lucrurile trebuincioase în atari situaţii, saci de dormit, proviziile de alimente, aparatul ambulant de gătit, lămpile de spirt.

Asprimea vremii fu pentru George o experienţă cu totul nouă. Chiar dacă era îmbrăcat adecvat, câte odată simţea că nu mai poate respira, aşa de rece şi de şfichiuitor era aerul. Faţa şi-o frecase din belşug cu grăsime, urmând îndemnul lui Reilly. Cu toate acestea simţea de parcă mii de ace minuscule i s-ar fi înfipt în piele. Membrele-i erau ciudat de înţepenite şi grele, dar după ce marşul cel lung începu şi el începu să alerge pe lângă sanie, se simţi îndată mai bine. Şi treptat, treptat să guste plăcerea noii aventuri.

Începu să înţeleagă la câte încercări este supus trupeşte şi sufleteşte acela care se încumetă să străbată ţinuturile polare, doar pentru a-şi îndeplini misiunea de savant şi a putea astfel să servească mai bine omenirea. Viaţa acestora e ameninţată în fiecare minut şi aceasta, nu doar din dragoste de aventură, ci din dorinţa de a descoperi noul, de a cuceri o nouă redută din traseul sinuos al civilizaţiei, chiar dacă această cucerire e apreciată numai de foarte puţini oameni.

După trei ore de marş se hotărî oprirea. George se minună cum de convivii îşi duceau la gură bucatele fierbinţi gata scoase de pe foc, dar după primele îmbucături, realiză că în scurtul drum de la oală la gură, acestea soseau reci la destinaţie.

Când trupa se puse din nou în mişcare, George încerca prima criză a noii sale experienţe. Nu se putea urni din loc membrele-i dureau foarte tare şi de-abia şi-a mobilizat toate resursele de energie pentru a nu cădea moale ca o plăcintă. Nu-şi putea permite doar, nici să rămână pe loc şi nici să se întoarcă ambele ar fi însemnat pieirea!

Petre care suferea şi el de toate neajunsurile specifice temperaturilor scăzute, se aţinea mereu în apropierea lui George Timonierul îşi dădea prea bine seama din mişcările şovăitoare şi poticnite ale lui George, cât de greu îi venea să reziste, dar treptat mişcările acestuia se normalizară şi mergea din ce în ce mai bine.

George se bucură acum de sosirea nopţii, prima sa noapte care o va petrece într-o colibă de zăpadă şi gheaţă numită iglu. Deocamdată cuvântul de ordine era „înainte" mereu înainte în inima pustiului dezolant.

Până acum, conducătorul expediţiei îşi alese drumul cu grijă, la poalele masivului de gheaţă. Procedând aşa se găsi o cale mai ferită de vânturile tăioase care bântuiau ţinuturile antarctice. Din păcate blocul enorm de gheaţă se sfârşi destul de curând şi acum bătea un vânt poate nu atât de tare, dar extrem de rece dinspre vest. George n-ar fi crezut, că greutăţile campaniei vor spori încă dar spre dezamăgirea lui trebui să recunoască, că existau toate şansele să se întâmple aşa.

Luând în piept vântul care părea să stângă orice urmă de viaţă din pieptul fiecăruia, se mai merse trei ore mai departe, până când o nouă barieră de gheaţă le apăru în faţă, care fu folosită imediat drept pretext pentru oprire şi la adăpostul căreia se făcu o haltă.

Câteodată George avu momente în care îi încercară regretele că a insistat atâta să facă parte din expediţie. Aventurile cu fiare şi cu oameni erau altceva. Aici era vorba de lupta împotriva naturii dezlănţuite şi primare, aici îl pândea la fiecare pas „moartea albă" pe acela care îndrăznea să se apropie prea mult de Pol.

Din nou se hotărî o haltă, pentru ca oamenii să poată îmbuca ceva, să-şi regenereze forţele epuizate, pentru a relua cu puteri noi, mai departe marşul. Era vorba de a da acum totul, în încercarea de a-l ajunge pe profesor şi însoţitorii săi şi sforţările menite a atinge acest scop depăşeau cu mult media încercării la care omul, aflat în aceste regiuni extreme, era oricum expus.

George păşea alături de ceilalţi, uneori într-o stare ciudată de apatie şi dezolare. Cu corpul aplecat, pentru a mai tăia din asprimea rafalelor îngheţate, mergea pe lângă sanie şi rar dovedea iniţiativa-i specifică şi tinerească de odinioară, de a ajuta şi pune mâna când sania se opintea de una din neregularităţile terenului.

Nici nu-i venea să se gândească la cabina lui confortabilă de pe submarin, plăcut încălzită, în care-şi avea încropită colecţia lui de trofee de vânătoare şi alte rarităţi pe care cu atât de multă uşurinţă o părăsise.

În sfârşit, iată în sfârşit, conducătorul expediţiei dădu semnalul pentru un popas mai lung.

Precaut îşi alese mai întâi un loc mai adăpostit de vânt şi câinii fură eliberaţi de hamuri aici pentru prima oară de la plecare.

Oamenii şi începură să-şi alcătuiască colibe de zăpadă. E adevărat că luaseră cu ei şi corturi, dar primele sunt mai călduroase şi apoi le puteau folosi şi la întoarcere. George îşi încorda toate forţele pentru a lua parte la munca comună. Când păşi în „coliba" lui, la a cărei construcţie contribuiseră decisiv Petre şi Pelota, aproape se prăbuşi de epuizare.

Se sforţa ca să îmbuce ceva şi mai ales să bea ceva cald, fapt ce-i mai ridică moralul.

Apoi se târî repede în sacul de dormit ce-i era destinat şi căzu într-un somn adânc de sfârşeală.

În dimineaţa următoare se trezi ca tras pe roată. Membrele îi păreau grele ca pietrele de moară şi senzaţia asta o păstră o bună bucată de vreme, după ce se puseră în mişcare.

Începu treptat să privească această expediţie cu alţi ochi. Era vorba în cele din urmă de salvarea a zece vieţi omeneşti şi aceasta trăgea în balanţă mult mai mult, decât tot frigul şi încercările la care ar fi supus.

După două ore neîntrerupte de marş, conducătorii micii trupe se opri şi privi în jurul său cu îngrijorare.

Mai întâi examina înaltul cerului, care între timp căpătase o ciudată culoare cenuşie. Când şirul de sănii se puseră în mişcare şi făcu un ocol brusc spre un masiv bloc de gheaţă pe George îl încercară primele nelinişti, pentru care nu găsea cuvinte cu atât mai puţin o explicaţie. Îi era de ajuns să observe câinii care „adulmecaseră" ca să zicem aşa primejdia din aer. Inteligentele animale întinseră hamurile la maximum în sforţarea lor de a se deplasa mai repede fără nici un îndemn al conducătorilor de sănii.

De-abia atinseră poalele gheţarului înalt că se şi orânduiră toate săniile astfel încât să alcătuiască un cerc, în mijlocul cărora se aflau oamenii. George era tocmai pe punctul de a întreba ce însemna aceasta, de ce se temeau oamenii şi animalele deopotrivă, când urechile-i percepută un zgomot ciudat, ca un vâjâit sec şi înfundat, ce venea dintr-o direcţie nedefinită, dar care se amplifica cu fiecare secundă. Cerul se întunecă brusc şi rafale puternice de vânt îşi făcură apariţia aducând cu ele ţepi mici de gheaţă, bombardându-i literalmente.

O furtună de zăpadă! Deşi citise despre asta, George de-abia acum realiză gravitatea implicaţiilor acestei noţiuni altfel abstractă. George într-o clipă a fost aruncat la pământ în timp ce tovarăşii săi mai cu experienţă se aciuiseră undeva la adăpostul săniilor înconjuraţi din toate părţile de câinii eliberaţi din hamuri, care căutau instinctiv apropierea omului.

Lui George i se opri respiraţia şi dură un timp până îşi dădu seama că cel mai bine era să şi ţină capul aplecat la nivelul solului, în felul acesta putu să respire cel puţin, aerul îngheţat, cum era. În tot acest timp se ţinea cu toate puterile încordate de atelajele săniilor, aşa cum făceau de altfel, atât camarazii săi de

pe „Dox” cât şi membrii expediţiei americane şi Pelota însuşi. La un moment dat, percepu clar că sania i se pusese în mişcare. Se agăţă cu disperare şi fără să vrea închise ochii. Căpitanul, Petre şi Pelota sesizară imediat pericolul, dădură drumul săniei periculoase agăţându-se strâns de alta. George nu-şi dădea seama dacă camarazii săi mai erau încă în apropiere. Viteza săniei lui George căpătă amploare ceea ce-i dădu fără voie fiori, căci îşi dădu instinctiv seama că astfel se îndepărta tot mai mult de restul camarazilor. George avu impresia că această călătorie prin furtună dură o eternitate. Simţi apoi o zdruncinătură grozavă şi o cădere într-o prăpastie adâncă. Oare sania cădea odată cu el în crevasa gheţarului? Nu-şi putu da seama decât că aterizarea fusese amortizată. Furtuna n-o mai simţea în nici un fel, dar cu siguranţă că era în elementul său afară. Se ridică de bine de râu în capul oaselor, se frecă la ochi şi se uită în jurul său. Acum îşi dădu seama că era cu desăvârşire singur. Tovarăşii săi reuşiseră să se desprindă de sania „zburătoare” exact la timp. Parcă-i pieri graiul! Uitându-se mai bine în jur îşi dădu seama că nu căzuse într-o crăpătură existentă în corpul gheţarului aşa cum crezuse la început ci se găsea chiar la poalele acestuia. Zăpada era destul de înaltă aici de aceea aterizase bine. Un dezavantaj prezenta şi asta. Când George dădu să păşească picioarele i se înfundară cu totul în masa moale şi albă. Se opri pentru câteva minute analizându-şi situaţia. Atâta timp cât furtuna izbea în pereţii blocului de gheaţă, nici nu se putea gândi la o posibilitate de întoarcere în lagărul camarazilor. Nici nu putea conta că-i vor veni repede în ajutor. Poate că în vâltoarea evenimentelor absenţa lui nici nu fusese remarcată. Trebuia să găsească deocamdată o cale de a rezista aici cât se putea mai bine. Furtuna putea să ţină câteva ore sau zile întregi. Nu putea şti şi mai ales el. Care nu avea nici o experienţă trăită în regiunile polare, arctice sau antarctice. Nici nemişcat, imobilizat aici nu putea rămâne. Nu va dura prea mult până frigul îngrozitor îl va face să îngheţe. Pentru început „mărşălui” târşâindu-şi picioarele înspre sania care zăcea puţin mai de o parte şi întoarse vehiculul care se răsturnase. Proviziile erau aşa de bine legate şi împachetate încât nu se desprinseră de loc şi nu se pierduse absolut nimic. George despacheta, luă pânza de cort şi după ce o netezi cu picioarele oarecum „terenul” de sub el. Întinse cortul, treabă aproape peste puterile lui dat fiind că trebuia s-o facă singur, în cele din urmă reuşi. Pe marginile exterioare ale acestuia, adună zăpadă, pe care o îngrămădi cât putu mai bine, pentru a o asigura şi a-şi proteja de intemperii singura locuinţă pe care o avea.

Sania şi-o propti în faţa cortului de fapt la intrarea în acesta.

După ce scoase o maşină de gătit pe bază de spirt, precum şi spirt de calitatea cea mai bună, cu care erau aprovizionaţi din belşug, pentru a-şi pregăti ceva de mâncare. Flacăra largă a maşinii răspândi curând în interiorul cortului o atmosferă plăcută.

După ce îşi făcu un ceai fierbinte din zăpadă topită, se simţi vizibil mai bine.

Când sfârşi de băut ceaiul, deschise o cutie de conserve cu carne, al cărui conţinut îl devoră aproape în întregime, după care îşi mai pregăti ceai.

Lucrurile începea să le privească din nou dintr-o perspectivă mai prietenoasă, dar curând îngrijorarea îl cuprinse din nou. Furtuna-i purtase sania cu o viteză foarte mare peste solul îngheţat. Cât de departe şi în ce direcţie trebuie să se afle acum ceilalţi membrii ai expediţiei? Şi-a păstrat oare sania direcţia iniţială de deplasare? Sau poate că furtuna să-i fi mânat sania din cauza neregularităţilor terenului în cu totul altă direcţie decât o bănuia acum? Cum putea să se întoarcă, sau, ceea ce era aproape acelaşi lucru, cum vor putea ceilalţi să-l găsească?

Cei mai bine de opt metri ai peretelui lucios al gheţarului va putea el la urma urmei, să-i urce, dat fiind că fiecare sanie era înzestrată cu topoare corespunzător ascuţite pentru a-şi croi trepte în gheaţă. Problema era însă cu totul alta. Cum va reuşi să-şi tragă sania după el? S-o lase în urma lui, aici unde era, nu putea în nici un caz s-o facă, doar de bagajul cu provizii al săniei depindea însăşi viaţa lui.

Sigur, ar fi putut să despacheteze şi să-şi împartă lucrurile în porţii mai mici pe care ar fi reuşit să le ia cu el în timpul căţărării. Dar câte astfel de drumuri anevoioase şi cât timp i-ar fi trebuit să-şi transporte strictul necesar de parte cealaltă a peretelui de gheaţă? Îi mai rămânea apoi munca finală să încerce să tragă sania despuiată de provizii cu ajutorul sforilor cu care erau împachetate acestea, dacă va fi în stare bineînţeles.

Atâta timp cât furtuna se dezlănţuia în voia ei, pe sus, nici nu se putea gândi să întreprindă ceva. De aceea se hotărî, mai ales că o oboseală i se urca încetul cu încetul în oase, să profite de răgazul oferit şi să-şi refacă forţele, dormind. Bâjbâiala în coliba-i improvizată în semiobscuritate nu-l putea ajuta în nici un fel. Intră repede în sacul de dormit, trase sus fermoarul şi curând se cufundă într-un somn adânc.

Când se trezi stabili că deja era ora două după amiază.

Deşi din sacul de dormit, ascultă cu atenţie zgomotele furtunii de afară, care se reduse până la un scâncet slab, de vânt. Deci putea purcede la înfăptuirea planului care şi-l făurise.

Desfăcu mai întâi frânghiile cu care erau legate proviziile şi le înnoda una câte una. Cugetă dacă să transporte proviziile în pachete mai mici, ci să le lege cu sfoară, să ia doar sfoara cu el şi-apoi odată ajuns de cealaltă parte să le tragă după el. Ultima variantă i se păru cea mai nimerită.

În sfârşit începu urcuşul. Îşi croi trepte în peretele tare de gheaţă, la început cu destulă greutate, dar pe măsură ce stăpânea tehnica, lucrul devenea mai uşor. Nu dură mult şi fu în vârful peretelui de gheaţă. Se uită mai întâi cu atenţie în jur dar oricât

şi-ar fi forţat privirea nu putu să vadă ceva ce-ar fi părut a fi silueta unui om. Până la estompare nemărginirea alb albăstruie se întindea înaintea lui.

Constatarea aceasta nu-l linişti în nici un fel. Să se fi depărtat chiar atât de mult de semenii săi sau furtuna care tocmai se potolise nu le-a permis celorlalţi să întreprindă încă nimic în căutarea lui? Acum însă nu şi mai putea permite să piardă timpul cu astfel de întrebări, de altfel fără răspuns. Acum trebuia să acţioneze!

Întrucât ţinea deja în mână de la acest prim urcuş, capătul de frânghie de care legase un prim colet de provizii, trase cu putere greutatea până sus. Coborî apoi din nou pentru a-l lega pe al doilea. Şi iarăşi sus, ca să-l tragă şi pe acesta după el.

Aşa procedă, sus şi jos, jos şi sus, până toate coletele ce le putuse încropi se înşirară la marginea peretelui de gheaţă. De fiecare dată, ajuns în vârf privea plin de speranţă în jur, doar o descoperi ceva şi iarăşi, de fiecare dată retrăi aceeaşi dezamăgire.

După două ore de muncă asiduă. George reuşi să tragă şi sania de cealaltă parte a peretelui de gheaţă şi începu să-şi orânduiască lucrurile din nou în sanie, să le asigure şi să le lege solid. După ce reuşi şi treaba asta puse sania în mişcare deşi de data asta trebuia să facă el însuşi pe „câinele”.

Din cauza apropierii de pol nu se putea încrede în busola pe care o purta cu sine, câmpul magnetic al acestuia, perturbându-i buna funcţionare, dar stabili direcţia în care voia s-o ia cu ajutorul ceasului său. Îndreptă micul arătător al acestuia – aşa cum e cazul – spre soare. În acest caz înainte de amiază, direcţia sud se va găsi chiar în mijloc, între acul indicator şi cifra doisprezece, aşadar între doisprezece şi cifra orei pe care micul indicator al ceasului o indică, în sensul obişnuit de rotire al acelor de ceasornic.

După amiaza direcţia sud se poate stabili în mod asemănător dar trebuia să ia sensul invers de rotire al acelor de ceasornic. Dacă de exemplu, este ora şase dimineaţa se îndreaptă arătătorul orei către soare şi se găseşte sudul în dreptul cifrei nouă la ora optsprezece sudul se găseşte în dreptul cifrei trei.

George o porni spre vest. Chiar dacă nu ştia în ce direcţie l-a mânat fără voia lui, furtuna, trebuia oricum să ţină vestul înspre masivul de gheaţă, sub a cărui acoperire se efectuase marşul expediţiei către pol.

George mărşăluia de mai multă vreme, când remarcă, că-şi propusese mai mult decât putea să realizeze. Sania pe care patru câini o trăgeau aproape în joacă, pentru el se dovedea o povară mult prea mare şi-i venea din ce în ce mai greu să continue astfel, întinderea albă care de departe părea să fie foarte netedă şi uşor de parcurs se dovedi în realitate presărată cu nenumărate crăpături cu moviliţe şi suişuri de gheaţă, risipite care-i îngreunau foarte mult mersul.

La început reuşise să-şi imprime un tempo de marş destul de ridicat, dar acum fiecare pas îl făcea cu greutate, fiind nevoit să facă pauze tot mai lungi şi mai dese.

Plin de nelinişte privi în jur, dar şi de data asta recunoscu dezamăgit, că nimic nou nu se ivise. Şi doar ceilalţi îl caută şi ei negreşit. Să fi fost mânat chiar atât de departe? Dar încotro? Spre nord, spre sud? Cum ar putea fi în stare să localizeze sălaşul expediţiei polare în această imensitate de pustiu alb? În curând se va întuneca şi-o să trebuiască să ridice din nou cortul sau să-şi construiască un iglu din zăpadă.

Fără a şti încotro se îndreaptă hotărî că e mai bine să-şi înalţe mai degrabă cortul, ai cărui pereţi laterali îi căptuşi din nou bine cu zăpadă. Se mai uită pentru a nu ştiu a câta oară în juru-i doar, doar va descoperi ceva dătător de speranţă. În cele din urmă se întunecă de-a binelea, acum chiar că nu mai putea distinge nimic.

Aşa că se retrase în interiorul cortului, a cărui intrare o făcu cât putu mai mică.

Trecuse deci o zi fără ca să reuşească să se apropie de ţel. Propria-i aventură pe gheaţă provoca, nu avea nici o îndoială – o întârziere considerabilă – şi celorlalţi membrii ai expediţiei care se grăbeau să-i ajungă pe profesor. Ce se va întâmpla dacă ceilalţi nu-l vor găsi în ziua următoare şi nici în cealaltă?

Deocamdată în privinţa alimentelor, n-avea a-şi face vreo grijă. Timp de două săptămâni alimentele îi vor ajunge. Problema e ce va face mai departe? Dacă nu va reuşi în acest răstimp să ajungă măcar la lagărul expediţiei americane de la ţărm, de unde porniseră de la început incursiunea, ce lui i se dovedise de prost augur? Dacă hoinărea fără să ştie în cerc pe această întindere albă atât de înşelătoare?

Observase deja din prima zi de marş că era aproape imposibil pe această suprafaţă fără puncte negre să ţii o linie dreaptă. De fiecare dată când se întorsese pentru a-şi examina propriile urme constatase că marşul său avea întotdeauna tendinţa de a lua o alură ocolită.

Nu mai fusese niciodată în ţinuturile polare şi aceasta era o experienţă inedită pentru el. Toate aventurile trăite până acum, toată experienţa acumulată, o dobândise în alte regiuni ale globului, mări tropicale, junglă, faună şi flotă exotică etc. Peisajul polar i se părea absolut identic, de-abia putea descoperi, din loc în loc şi din când în când, puncte de reper, care se deosebeau însă prea puţin între ele.

Trebuia mai întâi să se menţină într-o foarte bună formă fizică, de aceea nu făcu deloc economie la mâncare. Mâncă bine le cină, nici cu ceaiul nu fu prea econom, după care se târî în sacul de dormit şi curând adormi. Chiar în mijlocul somnului cel mai dulce – visa tocmai că se află într-o multicoloră grădină tropicală – fu trezit. Împietri pur şi simplu de groază, când trezindu-se,

auzi aproape de faţa lui un râcâit împletit cu o gâfâială cum numai fiarele, doar după o goană îndelungată, articulează.

Să fie oare lupi pe aici? Dar ar fi imposibil! N-ar găsi nici un fel de hrană în această pustietate stearpă.

Lupii din insulele Falkland sunt doar cei mai sudici reprezentanţi ai speciei. Şovăind încă, George scoase o mână din sacul de dormit şi apucă o blană lăţoasă. Dar ăsta nu putea fi decât un câine! Întinse mâna după lampa de buzunar şi o aprinse. Da, era unul din cei patru câini cu rare se împrietenise foarte repede. Bucuria lui George fu fără margini. Mângâie animalul care se apropie prietenos şi-l linse. Se ridică numaidecât şi-şi îmbrăcă repede blana. Dorea să pornească imediat, călăuzit de câine, în întâmpinarea tovarăşilor săi. Inteligentul animal, înţelese numaidecât intenţia lui George, atunci când acesta părăsi cortul şi o luă repede înainte.

Câinele o luă însă în altă direcţie, decât acea pe care o ţinuse până acum în speranţa regăsirii popasului expediţiei. Aşadar furtuna îl aruncase mult mai spre nord decât crezuse.

Urmă câinele cât de repede-l ţineau puterile, prin noaptea polară.

Nu după mult auzi în apropiere, lătrături de câine. Câinele lui George răspunse bucuros la lătrături, numeroase luminiţe se aprinseră, mai târziu auzi zgomote şi strigăte puternice, la care răspunse el însuşi prin strigăte.

Un sfert de oră mai târziu, se găsea, de-abia respirând de emoţie, în braţele tatălui său. Doctorul îl bătu prietenește pe spate în timp ce Petre îi strânse cu efuziune mâinile întinse, înmănuşate.

În sfârşit îl salutară cu bucurie şi ceilalţi membri ai expediţiei, printre care şi Reilly, care era mai cu seamă bucuros că salvatorul lui fusese la rândul său salvat.

În coliba de gheaţă relativ încăpătoare, numit în ţinuturile polare „iglu”, construit de către Pelota şi Petre, George povesti acum, delectându-se cu o ceaşcă de ceai fierbinte, întâmplările trăite după ce furtuna-i mânase sama. Conducătorul expediţiei şi Reilly se bucurară nespus că tânărul putuse fi salvat ca prin minune. Chiar la mijlocul relatării, George se întrerupse şi întrebă:

— Unde e Pelota?

— Te caută George, a pornit în căutarea ta de-ndată ce a încetat furtuna.

— A luat doi câini, completă doctorul răspunsul. Câinele cu care ai venit, domnule George, este unul din cei doi pe care i-a luat. Câinele trebuie să fi scăpat din hăţuri aşa că-i de aşteptat ca Pelota să apară şi el în curând.

IV.
UNDE E PELOTA?

— DE FAPT, AR FI TREBUIT de-acum să fie aici, constată George gânditor. Dacă i s-a întâmplat ceva?

— Mă îngrijorează şi pe mine, îi sprijini căpitanul, dar n-am vrut să-ţi stric bucuria revederii. Ne-am împărţit într-un unghi larg şi am plecat către est. La lăsarea întunericului ne-am stabilit tabăra aici. Toţi sunt prezenţi dar Pelota lipseşte.

— Trebuie să-l căutăm, zise imediat George, ridicându-se din poziţia culcat, pe care o adoptase, după atâta oboseală. O să iau cu mine câinele care m-a găsit.

Căpitanul vru să spună ceva, dar George i-o luă înainte:

— Lasă-mă tată, mă simt acum destul de proaspăt şi înviorat ca să întreprind orice. Nu mi-aş ierta niciodată dacă Pelota ar păţi cava încercând să mă salveze pe mine.

— Ia-l pe Petre, neapărat cu tine, ordonă căpitanul. Şi apoi întoarceţi-vă înapoi imediat. După ce-l găsiţi pe Pelota ne vom întoarce din nou la submarin întrucât nu avem experienţa necesară expediţiei polare. În junglele tropicale ne orientăm incomparabil mai bine, decât în aceste ţinuturi dezolante.

Primejduim numai înaintarea şi progresul expediţiei. De sigur că le va conveni şi domnilor care alcătuiesc expediţia propriu-zisă. Aşteptăm în lagărul dumnealor, încropit la ţărm până expediţia de salvare se întoarce cu profesorul şi tovarăşii săi, încheie Farrow, întorcându-se spre conducătorul expediţiei care fu întru totul de acord. Petre părăsise coliba cu două minute mai înainte ca George să o fi făcut la rândul lui şi-i arătă acestuia cel de al doilea câine pe care-i luase Pelota cu sine şi care se întorsese şi el de curând în tabără. Mai purta încă zgarda din piele la gât pe care i-o pusese Pelota când plecase în căutarea lui George.

— Lui Pelota trebuie să i se fi întâmplat ceva fu de părere George. Bine că s-a întors câinele, cu ajutorul lui poate-l găsim şi pe stăpân.

Credincioasele animale păreau să ştie ce li se cere, că şi porniră într-o direcţie anume de îndată ce George şi Petre le luară în lesă. Câinii ţineau mereu estul!

— Caută, caută îi îndemna mereu George.

Câinii fuseseră cumpăraţi la Punta Arenas, de aceea ascultau doar comenzile vorbite în spaniolă. Deşi vântul încetase, frigul muşca îngrozitor şi de aceea camarazii erau de-a dreptul recunoscători câinilor că imprimau o trenă atât de iute în vâltoarea căutării.

La viteza pe care o atinseră, în grija de a nu pierde din ochi câinii, le era chiar cald aşa cum erau încotoşmănaţi în blănurile lor.

O oră întreagă o ţinură câinii tot aşa, neschimbând direcţia şi cu nasul în pământ, apoi deveniră neliniştiţi începând să alerge de colo până colo. Să fi pierdut orientarea? Unul din cei doi câini se

aşeză pur şi simplu pe gheaţă; nu după mult timp îl urma în aceeaşi poziţie şi celălalt.

— Câinii nu mai ştiu ce să facă, observă Petre.

— Aşa se pare. Întrebarea-i ce facem acum? replică George.

Să mergem în semicerc cu raza din ce în ce mai mare.

Despărţiţi, dar să ne întâlnim chiar aici în mijloc mai târziu, propuse Petre.

— Să-i dăm drumul! Cine-l găseşte pe Pelota să-i dea de ştire celuilalt cu focuri de pistol în aer.

Câinii fură îndemnaţi din nou să reînceapă căutarea. George se îndreptă înspre sud-est, iar Petre spre nord-est; în felul acesta se încrucişară pe linia de demarcaţie de câteva ori. Cercul pe care-i făceau se lărgea din ce în ce. Frigul îi chinuia acum tot mai mult şi în plus oboseala se făcea şi ea simţită, solicitându-le din plin toate resursele fizice.

Trecură deja două ore, fără ca încercările lor să fi avut succes. Deodată, câinele lui George dădu vădite semne de agitaţie şi bucurie trăgându-l aţă către sud. Acesta-şi ţinu câinele în frâu şi slobozi două focuri de pistol în aer.

Cât ai clipi Petre fu la faţa locului, iar câinele acestuia luă şi ei urma, care deşi sesizabilă animalelor, rămânea invizibilă pentru oameni.

Uitară de-ndată de frig şi de oboseală. Cu forţe reîmprospătate de speranţe, o luară repejor la picior, la gândul revederii cu Pelota.

În sfârşit, câinii se opriră şi oamenii odată cu ei, din fericire, pentru că se aflau în faţa unei prăpăstii la marginea căreia câinii se opriră scâncind şi adulmecând neliniştiţi încoace şi în colo.

— Aici trebuie să fi căzut, spuse Petre. Poate că n-a văzut prăpastia. Din fericire am adus sfoară destulă cu mine.

— O să cobor numaidecât în adânc, se oferi George cuprins de zelul de a-şi desăvârşi opera de salvare. Păcat că n-am adus şi pioleţi, ne-ar fi prins foarte bine acum.

— O să ţin de funie cât o să pot de bine, domnule George, îl asigură uriaşul. Petre înfăşură funia cu îndemânare în jurul corpului lui George şi făcu nodurile astfel încât să nu se desfacă. În timp ce acesta se pregătea să-şi dea drumul în adânc, văzu cum unul din ce; doi câini se pregătea să-l urmeze.

— O să iau şi câinele. Petre. O să reuşeşti să ne ţii pe amândoi S-ar putea să am nevoie de el acolo jos dacă Pelota zace ascuns sub vreunul din nămeţii de zăpadă şi eu n-o să-l pot descoperi cu ajutorul lămpii de buzunar.

— Daţi-i drumul, fără grijă, pot să ţin şi câinele, îi asigură Petre.

Câinele se lăsă legat în jurul corpului lui George, care nu mai trebuia astfel să-l mai ţină în braţe, în felul acesta avea ambele mâini şi picioarele libere, cu care putea să se împingă sau să

frâneze după voie şi după cum se prezenta conformaţia peretelui de gheaţă.

Peretele acesta de gheaţă era şi mai înalt decât acela care-i prilejuise anterior propria-i prăbuşire, după călătoria forţată cu sania. Petre se temea de un singur lucru, nu cumva să nu-i ajungă funia, până să poată ateriza George.

Din fericire nu fu cazul, o zguduitură înfundată şi-o slăbire a frânghiei îi dădu de ştire că acesta ajunsese deja cu bine jos. La lumina lămpii lui George văzu că şi însoţitorul patruped al acestuia aterizase cu bine sărind de pe umerii camaradului său.

George nu dădu drumul lesei câinelui, ci se lăsă călăuzit de acesta prin zăpada care se transformase pe alocuri în pulbere de gheaţă. După câţiva metri dădu de corpul neînsufleţit, la prima vedere, a lui Pelota.

Acesta zăcea pe burtă şi acum după ce George îngenunche lângă el şi-l întoarse pe spate, auzi cu bucurie bătăile slabe de inimă ale acestuia, după ce-şi lipi urechea de pieptul celui leşinat.

Bine înţeles. George-l tari până la locul de unde atârna funia, de care tocmai se dezlegase şi-l legă bine pe acesta.

Petre trebuia să depună acum sforţări foarte serioase pentru a-l putea trage în sus. George avu intenţia să-şi ajute camaradul, încercând să se caţere venind în urma lui şi încercând să-l sprijine, dar nu-i reuşi. După un metru şi jumătate alunecă la pământ.

Timonierul încercat, care era Petre, reuşi să ducă la bun sfârşit şi „treaba asta de uscat”. Avu însă mare grijă ca trupul nemişcat a lui Pelota să nu se lovească prea mult de pereţii gheţarului, provocându-i alte leziuni, pe lângă cele suferite deja.

În cele din urmă acesta ajunse sus. Petre aruncă imediat funia în jos. George îşi petrecu cât putu mai solid frânghia în jurul trupului, îşi luă câinele pe umeri ca la coborâre şi începu urcuşul. Petre trăgea din răsputeri şi nu după mult timp om şi câine erau sus. Uriaşul frecă acum faţa celui leşinat cu zăpadă, în timp ce George îi cerceta încheieturile, picioarele şi şira spinării, pentru a constata dacă nu-şi frânsese ceva în timpul căzăturii.

— Nu pare să-şi fi rupt nimic, stabili el. Poate că a avut şi el norocul de un aterizaj pe zăpada moale, alunecată la marginea gheţarului. Să-l transportăm la bază cât mai repede. Acolo în tabără o să vedem ce-o să-i mai facem.

— L-am putea trage cu funia, propuse Petre. Ar merge mai repede. Îmbrobodit aşa cum este în atâtea blănuri nu cred să-i dăuneze inegalităţile solului prea mult şi apoi ne va fi şi nouă mult mai uşor.

George consimţi. Leşinatul fu legat zdravăn de după subsuori. Sub cap Petre îi puse o blană cât mai moale, pentru a-i zdruncina cât mai puţin, apoi prinseră amândoi de câte un capăt al funiilor şi se îndreptară spre tabără călăuziţi de câini.

Dură însă destul de mult până ajunseră acolo, dar odată ajunşi, bucuria tuturor a fost mare. Căpitanul îi bătu pe umeri cu îndreptăţită mândrie pe fiul său şi pe credinciosul Petre. Nu a fost nevoie de cuvinte în plus. Doctorul Bertram îl examină foarte serios pe încă leşinatul Pelota. La îndrumarea doctorului, Petre-i frecă coşul pieptului cu zăpadă şi abia după o oră începu să ia culoarea faţa galbenă şi palidă a indigenului din Ţara de Foc.

— E salvat, exclamă doctorul bucuros, inima-i bate din ce în ce mai tare. Pelota e rezistent. Un european poate nu ar fi rezistat. Să-l facem să înghită un pic de rom, asta o să-l pună curând pe picioare.

Petre descleştă cu prudenţă gura lui Pelota, în timp ce doctorul îi introduse câteva linguriţe de rom între buze, care după ce intrară-n gâtlej îl făcură să înghită mecanic şi în sfârşit, deschise ochii. Rănitul clipi de câteva ori şi rămase cu privirea pironită asupra celor ce se aplecară deasupra lui.

Îndată ce Pelota îl recunoscu pe George un zâmbet îi înflori pe faţă. Doctorul îi puse din nou sticla la gură. Acesta luă o înghiţitură zdravănă, tuşi puţin, după aceea zise:

— Senores – totu-i bine acum! Am nimerit în furtună, câinii mi-au scăpat. Am mers mai departe şi apoi am căzut într-o prăpastie, care se căscă brusc înaintea mea, apoi în jurul meu se făcu noapte.

Doctorul îi recomandă lui Pelota o masă caldă, pe care acesta o împărţi frăţeşte cu George şi Petre cărora le era de asemenea foame.

După masă le pieri pe dată cheful de a mai sta la taclale, aşa că se târâră în sacii de dormit, pentru a mai prinde un pui de somn în puţinele ceasuri care mai rămăseseră până în zori.

În dimineaţa zilei următoare marinarii de pe submarin se despărţiră de restul membrilor expediţiei, pentru a efectua marşul îndărăt înspre coastă. Luară cei patru câini care fură înhămaţi la sania lor şi se îndreptară mai întâi spre locul unde i se întâmplase lui George accidentul, pentru a recupera cortul pe care acesta îl lăsase acolo. Dacă n-ar fi avut cu ei câinele care-i salvase pe George, poate c-ar fi durat ore întregi până sa descopere cortul ocupat acum de zăpadă. Câinele, cu instinctul lui sigur îi duse fără ocol la ţintă, în grabă, cortul fu demontat şi împachetat în sanie. Apoi luară direcţia nord pentru a ajunge la coastă cât mai repede cu putinţă. Căpitanul socotea că în după amiaza zilei următoare şi-ar putea atinge ţelul. Avură însă nevoie de o zi în plus întrucât se stârni un vânt puternic din direcţie contrară. Chiar dacă nu sufla grozav, marşul expediţiei fu simţitor frânat. Apariţia echipajului de pe „Dox”, din nou în lagărul american, stârni un pic de agitaţie, dublată de alarmă, deoarece conducea la bănuiala că celorlalţi li s-o fi întâmplat ceva. Căpitanul îi linişti însă repede. După amiaza trecu în lungi discuţii purtate între membrii expediţiei. George îşi exprimă încă o dată admiraţia fată

de performanţele, personalitatea şi caracterul oamenilor, care fără să aştepte răsplată materială, îşi sacrifică cele mai bune momente ale vieţii în ţinuturile bântuite de geruri şi furtuni, doar pentru a servi cât mai bine ştiinţa şi umanitatea.

— Odată ce ţinuturile polare au cucerit pe cineva, apoi să ştiţi că nu mai poţi scăpa de „farmecul" lor. Dar să sperăm că, tovarăşii mei, vor ajunge mica echipă a profesorului nostru, se exprimă acum, unul din cei mai vârstnici membri ai expediţiei.

Cinci zile mai târziu, expediţia de salvare se reîntoarse cu profesorul şi cei nouă însoţitori ai acestuia la lagărul de bază.

Profesorul Clark îi mulţumi călduros lui Farrow pentru ajutorul acordat. Se încărcară apoi repede toţi la bordul submarinului, care acum era bine înţesat şi aglomerat, dar aceasta nu avea să-i dăuneze. Se restrânseră cu toţi marinarii „Dox"-ului pentru scurta călătorie până la Punta Arenas.

Bineînţeles că cei care s-au aclimatizat cel mai rău cu această călătorie, au fost câinii, care lătrau încontinuu şi tulburau mereu liniştea.

Câteva ore înainte de a ajunge în portul Punta Arenas Pelota îl luă puţin pe George deoparte şi-i spuse în şoaptă:

— Aş vrea să vorbesc ceva de mare importanţă cu dumneavoastră. Mă apasă un secret. Cred că în timpul călătoriilor mele am observat ceva ciudat, dar nu-mi dau seama bine despre ce este vorba.

— Mulţumesc foarte mult pentru încredere, îi răspunse prietenos George, deşi nu prea credea că pe aceste ţinuturi neprimitoare, în care trăia băştinaşul ar putea fi ceva ciudat, ori interesant. Despre ce este vorba?

— Acesta privi mai întâi cu atenţie în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu-i spionează nimeni, apoi zise:

— Într-un golf ascuns, Senor se găseşte o corabie veche. Pe vas am văzut oameni, sau în orice caz fiinţe cu înfăţişare omenească. Ce fac acolo nu ştiu pentru că nu am îndrăznit să mă apropii. Ultima dată am zărit o fiinţă ce părea a fi femeie, judecând după vestmântul lung şi larg pe care-l purta. Fiinţa avea un păr lung, strălucitor ca aurul. Poate este doar o stafie.

Când Pelota începu a vorbi despre stafii, George abia-şi putu reţine un zâmbet, dar se strădui să rămână grav şi întrebă foarte calm:

— Unde se află plasat vasul ăsta? Este deteriorat, de nu-şi mai poate continua călătoria?

— Într-un golf de pe coasta de sud, destul de întortocheat şi ferit din exterior. De pe mare nu se poate vedea. Face impresia că a trecut prin multe furtuni la viaţa lui. Zace înţepenit într-un colţ de stâncă şi de aceea nu se poate deplasa.

— De ce crezi că ar fi vorba aici de stafii Pelota? N-ar fi mai degrabă de presupus c-ar putea fi vorba de marinari a căror vas

nu poate continua călătoria din cauza naufragiului pe stânca aceea?

— Am văzut corabia acum opt săptămâni, pentru prima dată. O furtună îngrozitoare bântuia peste uscat şi mare. Căutam ouă de pescăruşi, de aceea ieşisem. Era înspre seară când am ajuns la locul unde era plasat vasul acela înainte cu două zile nu era acolo. Pe când mă pregăteam să cobor pe stânci, am zărit două fiinţe pe punte. Nu am întreprins nimic, mi-era frică. Cele două fiinţe se luptau una cu alta, dar altfel de cum o fac oamenii. Una din aceasta alunecă peste bord şi nu a mai apărut. De aceea am ajuns la concluzia că trebuie să fie stafii, sau spiritele mării. Stafia care a învins a izbucnit în râs după aceea, dar nu era un râs omenesc. Am fugit de acolo şi am mai vizitat golful doar de două ori. Corabia se mai afla încă acolo. La ultima mea vizită am văzut cum unul din spirite îmbracă înfăţişarea unei femei. Poate că în felul acesta spiritele doreau să-i ademenească pe bărbaţi.

Da, asta era într-adevăr o chestiune ciudată, care-i interesa pe George. De aceea îi promise că va relata totul tatălui său şi-l va îndupleca să cerceteze, mai îndeaproape toată problema, de îndată, după finalizarea călătoriei la Punta Arenas.

— O să ne ocupăm şi noi puţin de stafiile astea, dar deocamdată nu mai vorbi cu nimeni despre asta, încheie George. După ce naufragiaţii gheţurilor vor debarca e îndreptăm spre golful cu pricina. S-a înţeles?

Băştinaşul încuviinţa bucuros, iar George îl căută de îndată pe tatăl său, care tocmai scria ceva, în cabina sa.

V.
O DRAMĂ.

DOCTORUL BERTRAM ŞI PETRE URIAŞUL erau şi ei în cabina căpitanului când George tocmai îşi făcu apariţia.

Asta-i convenea de minune lui George pentru că tocmai acestora trei, dorea el să le împărtăşească povestirea ciudată pe care Pelota i-a încredinţat-o – După ce George-şi termină expunerea căpitanul nu răspunse imediat! Chibzui puţin, după care îşi spuse părerea:

— O să căutăm golful acela! S-ar putea să fie vorba de nişte naufragiaţi printre care s-ar afla şi o femeie. În legătură cu lupta, ar putea fi o luptă tocmai pentru femeia aceea. Poate că un marinar s-a răzvrătit împotriva comandantului său şi după ce acesta i-a învins în luptă, a izbucnit într-un acces de râs, care nepotrivit aici putea părea neomenesc. În trei ore ajungem la Punta Arenas unde mai durează cam o oră până ce toţi americanii naufragiaţi vor debarca. Dacă avem noroc şi putem străbate repede Strâmtoarea Magellan, la lăsarea serii vom putea să facem ocolul dorit spre coasta de sud.

George de-abia putea să se abţină de atâta nerăbdare până, în sfârşit, Punta Arenas se zări în depărtare.

Debarcarea membrilor expediţiei americane şi mai ales a câinilor, dură mai mult decât apreciase căpitanul. În cele din urmă avu loc şi despărţirea călduroasă, ca şi asigurările de revedere. „Dox”-ul porni din nou în larg după ce căpitanul îl întrebă încă o dată pe Pelota asupra situării exacte a golfului menţionat. Află că se afla pe parte de vest a coastei, aşa că era corect să încerce să străbată Strâmtoarea Magellan, în loc de a înconjura întreaga Ţară de Foc. Încă înainte de amiaza zilei următoare. Farrow socotea că submarinul va fi la faţa locului. George propuse ca înainte să apară cu „Dox”-ul în golf, să încerce să spioneze cu câţiva camarazi de pe stânci, ce şi cum? Ar avea o bună perspectivă a golfului şi a corăbiei avariate de deasupra stâncilor, ceea ce căpitanul încuviinţă fără o vorbă.

Fiul căpitanului de-abia putu aţipi în noaptea premergătoare evenimentului. Mereu îşi amintea vorbele lui Pelota. O femeie se găsea pe corabia naufragiată! Cine a fost aruncat de pe bord în mare? Ce s-a petrecut înainte de avaria corăbiei?

Când o corabie eşuează într-o regiune pustie, se poate întâmpla lesne ca întregul echipaj, care altfel s-ar comporta în condiţii obişnuite foarte paşnic, să se răscoale, pentru că văd moartea aproape soartă pe care n-o mai pot schimba cu ajutorul oamenilor din lumea exterioară.

După ce George se trezi din amorţeala neliniştită în care se cufundase şi care numai somn nu se putea numi, aşteptă primele licăriri ale zilei care începea.

Sări repede în picioare, alergă spre sala de duşuri, făcu la început un duş fierbinte, urmat de unul rece ca gheaţa, care-i biciui trupul amorţit. Petre se miră că George apăru atât de devreme în bucătărie, pentru a-şi lua singur micul dejun, pe care în mod normal timonierul i-l aducea în cabină.

Vorbiră bineînţeles despre corabia naufragiată şi despre oamenii care o populau îşi dădură cu părerea în fel şi chip dar tot nu-şi putură face o imagine despre ce putea fi vorba. Trebuiau pur şi simplu să aştepte, pană vor fi la faţa locului pentru a afla adevărul.

— Înainte de a urca în turn trebuie să-l trezim pe Pelota, fu de părere Petre. O să-l rugăm să meargă cu noi de îndată ce vom ajunge în apropierea golfului. Şi domnul căpitan va trebui trezit.

Pelota dormea în camera din faţă a echipajului, pe partea stângă a culoarului principal ce străbătea submarinul. Petre îl trezi şi după ce acesta îşi luă cafeaua, suplimentată cu o porţie uriaşă de biscuiţi, se alătură în turn celor strânşi acolo.

De-abia privi acesta în jur mai cu atenţie înspre coastă de care-i mai despărţea cel mult un kilometru că şi strigă:

— Suntem în apropierea golfului Senores. Nu e la o distanţă mai mare decât distanţa pe care un om o poate străbate într-o

jumătate de ceas, pe jos.

George dădu imediat comanda, prin portavoce, în sala maşinilor pentru a opri motoarele. Petre coborî imediat pentru a deştepta pe căpitan, care nu întârzie să apară, urmat de doctor în turn.

— Când ne vom găsi la o depărtare de trei kilometri de golful menţionat de Pelota, tu împreună cu câţiva oameni trebuie să mergi în recunoaştere, îi zise căpitanul fiului său, în loc de bună dimineaţa, de îndată ce urcă în turn. Ia opt oameni cu tine George şi vezi bine să fie înarmaţi pentru orice eventualitate. Bărcile care le veţi folosi la transport ascundeţi-le cât mai bine la ţărm. O să aştept puţin după care o să vin într-acolo cu submarinul. Cum a intrat vasul misterios, voi naviga şi eu până acolo. Ce vom întreprinde apoi depinde exclusiv de ce veţi descoperi voi.

În afară de Kard mai fuseseră aleşi încă şapte oameni care urmau să ia parte le expediţie. Bineînţeles Pelota era cuprins între aceştia de vreme ce avea menirea să-i conducă pe drumul cel mai bun, posibil. Căpitanul urma să se conducă după semnalele pe care urma să le dea un marinar, care se va fi postat într-un loc potrivit, pe o stâncă cât mai înaltă, pentru a-i putea indica acestuia cât mal exact intrarea în golf.

Două bărci de aluminiu fură montate repede şi lăsate la apă. Cu viteză destul de mare se îndreptară înspre malul stâncos. George care se găsea în prima barcă, descoperi curând intrarea într-un mic golf. La capătul opus al acesteia se întindea o plajă îngustă, pe care urmau să tragă ambarcaţiunile de aluminiu. Urcarea până pe platoul destul de înalt situat faţă de nivelul apei nu fu tocmai grea date fiind numeroasele crăpături şi ieşinduri de stâncă şi în curând urcară toţi. Nevătămaţi, sus.

George reuşi să ajungă primul sus, dar se feri să se ridice în picioare, preferând să cerceteze de la adăpost panorama care i se deschidea ochilor.

De-abia cupă ce constată că nu e nimic suspect se săltă pe platou urmat imediat de tovarăşii săi. Pelota prelua acum la rându-i conducerea. Solul, destul de neted, era totuşi presărat pe alocuri cu arbuşti şi tufişuri. Când dădură de o porţiune mai pietroasă, trebuiră să păşească mult mai prudent decât o făcuseră adineaori pe pământul moale dintre copaci.

Nu se zărea ţipenie de om. În cele din urmă Pelota, arătă spre o dungă întunecată care străbătea de-a curmezişul întreaga regiune şi zise:

— Domnule, iată defileul! Dacă o luăm de-a dreptul dăm tocmai peste locul unde se găseşte corabia naufragiată.

George îl trimise pe cel mai tânăr marinar din echipa sa până la marginea platoului, care să tot fi fost la o depărtare de aproximativ o sută de metri, pentru a-i da căpitanului semnalul cuvenit, dar îl muştrului cum putu mai bine să nu se lase cumva văzut din golf.

În curând avea de luat o decizie. Petre se aţinea lângă protejatul lui cam la doi metri depărtare de marginea defileului George se târa încet, înainte, camarazii urmându-i exemplul.

De-abia ajunse George la marginea cu ţărmul stâncos şi îndrăzni o privire direct în jos şi-şi dădu seama că aveau de-a face cu o corabie, gen cuter, cu deplasamentul destul de mare care-şi prinsese partea anterioară a calei într-o îngrămădire de stânci submarine.

Probabil că suportase furtuni puternice înainte de a căuta adăpost aici în acest golfuleţ liniştit împotriva valurilor şi intemperiilor. Nici prin cap nu-i trecuse căpitanului şi echipajului că tocmai aici, îi va fi dat să eşueze pe acest banc stâncos.

Pe puntea vasului nu se vedea nimeni. Cu toate acestea George şovăi că se coboare pur şi simplu jos, deşi coborâtul era uşor date fiind iregularităţile peretelui de stâncă. Preferă să stea ascuns aici până submarinul îşi va face intrarea la rândul său în golf.

„Dox”-ul nu întârzie să apară. George şi însoţitorii săi văzură cum corpul cenuşiu argintiu din oţel al acestuia se strecură ca o felină, sau mai bine zis ca un peşte zvelt, uriaş, la intrarea din golf. Jean Brike – tunarul neîntrecut, stătea la postul său la tunul de la proră. George bănui, pe bună dreptate, că tatăl său vroia să lanseze o grenadă cu gaze pe puntea cuterului pentru a preîntâmpina orice atac al echipajului acestuia în urma căruia s-ar fi putut produce pierderi de vieţi omeneşti.

Câteva secunde după apariţia submarinului în golf un zdrahon înalt şi puternic, lat în spate, apăru pe puntea cuterului. În urma lui veneau cinci oameni care alergau acum spre balustradă pentru a avea o perspectivă mai bună asupra submarinului.

Vorbiră ceva între ei cu multă însufleţire dar George din păcate nu le putu înţelege convorbirea. Căpitanul Farrow care stătea în turn făcu acum semn cuterului şi strigă atât de tare încât chiar George şi camarazii săi de pe marginea platoului îl auziră:

— Hello. Am venit să vă ajutăm! Cuterul dumneavoastră prezintă spărturi? Putem să-l tragem de pe stânci?

— Avem prea multa apă în cală! striga uriaşul cate apăruse întâiul pe punte. Vocea sa părea răguşită şi agitată. Remorcarea este imposibilă! Ne-am înţeles deja cu compania noastră de navigaţie şi un vas cu aburi vine deja în ajutor încărcat cu materiale şi specialişti. Îl aşteptăm chiar azi. Vă mulţumim pentru ajutorul oferit, dar nu putem face uz de el. Nu mai opriţi aici în caz că aţi venit numai din cauza noastră.

Dar aşa de uşor Farrow nu se dădu bătut, mai ales că „Dox”-ul se şi oprise în vecinătatea cuterului.

— Sunteţi căpitanul vasului? strigă încă o data Farrow. Dacă soţia dumneavoastră sau vreo altă femeie se găseşte la bord, suntem gata s-o luăm pe vasul nostru, pentru o perioadă, pentru a nu-i prelungi suferinţele, datorate naufragiului.

Urmă o pauză în care se vedea clar cum oamenii de pe cuter şopteau cam stingheriţi între ei. În cele din urmă purtătorul de cuvânt, vorbi din nou, râzând:

— Soţia mea la bord? Nici gând! Transportăm guano căpitane. N-are ce căuta o femeie la bord!

George privind cuterul din faţa sa, îşi dădu seama, că aveau de-a face cu un vas serios, impozant, un vas mai degrabă elegant, înainte de a-l deteriora furtuna.

Căpitanul Farrow, realiză şi el adevărul, atunci când răspunse:

— Ziceţi că transportaţi la bord, guano? Vasul dumneavoastră arată prea elegant pentru aşa ceva. Voi veni până sus la dumneavoastră!

— Să veniţi la bord, căpitane? Nu v-aş sfătui. Şi asta am privi-o ca un act de ostilitate şi am răspunde în mod corespunzător. N-am cerut ajutor vasului dumneavoastră!

— De ce sunteţi, brusc, atât de supărat? Aveţi ceva de ascuns? întrebă la rându-i Farrow.

— Dacă veniţi sus soţia proprietarului vasului este pierdută! Şi cu soţ cu tot, care este îngrijit acum în cabina sa, strigă uriaşul.

În sfârşit pisica ieşise din sac. Individul trăncănise la nervi prea mult. El smulse de îndată pistolul de la brâu pentru a-l îndrepta asupra căpitanului, însă George, care sta de veghe deasupra, a fost mai rapid. El avea cam de multişor pistolul pregătit în mână pentru a putea interveni în orice moment. Acum nu mai lipsea decât să ocheasca. Împuşcătura porni şi pistolul uriaşului îi zbură din mână făcând un întreg arc de cerc. A fost o capodoperă de tir care îi reuşi tânărului. Vânjosul individ de pe bordul cuterului rămase ca paralizat. După ce îşi reveni începu să înjure groaznic. Capetele însoţitorilor săi de pe punte, se întoarseră ca la comandă în direcţia de unde pornise împuşcătura. Urmă câteva secunde de uimire, apoi acelaşi vorbitor, urlă pur şi simplu vorbele-i de răspuns:

— Nu ne vom lăsa intimidaţi! Camarazi, foc!

— Sus mâinile! strigă George de sus în jos. Marinarii cuterului nu mai ştiau acum, cum să reacţioneze. Atunci conducătorul lor îşi scoase pistolul de rezervă din bandulieră. Pentru a doua oară răsună o împuşcătură şi pentru a doua oară pistolul zbură din mâna găliganului pe scândurile punţii.

Dintr-odată, din interiorul cuterului izbucni un ţipăt înăbuşit, atât de înalt şi ascuţit totuşi încât numai din pieptul unei femei putea izbucni.

— Negrul Jack, a nimerit-o, strigă unul din oamenii de la bordul cuterului. Un al doilea strigăt urmă. George nu-şi mai permise să şovăie. El se şi aruncă peste marginea platoului, strigând din săritură camarazilor:

— Urmaţi-mă. Rămâneţi doi aici şi executaţi foc de acoperire. George nu se mai sinchisi dacă Petre şi Pelota îl urmară, îl mâna doar gândul să salveze femeia a cărei strigăte de spaimă le

auzise. Cobora tot mai repede şi mai repede. Cuterul se găsea plasat la o depărtare de abia doi metri de malul stâncos. Când nu mai avea decât un metru până la puntea vasului, de altitudine bineînţeles, făcu un salt îndrăzneţ agăţându-se de una din scândurile acestuia, se ridică pe punte şi dispăru ca o vijelie pe treptele care duceau în interiorul vasului.

Totul se desfăşură atât de repede, încât oamenii adunaţi pe punte şi care se sprijineau încă de balustradă nu-şi reveniseră complet din surpriză.

Pe culoarul din mijloc al cuterului, între cabine, George văzu un negru uriaş, care înşfăcase o femeie cu părul blond auriu şi care se apăra din răsputeri.

Cu un strigăt de mânie George se năpusti asupra negrului, voind doar să-i despartă şi în prima clipă nici nu se gândi să tragă arma. Primi însă o lovitură atât de puternică, în regiunea pieptului, încât se împletici înapoi, câţiva metri. Negrul ridică acum un cuţit uriaş, în timp ce George era prea ameţit pentru a mai schiţa un gest de apărare. Deja negrul era deasupra lui şi se pregătea de lovitură, când dădu un ţipăt şi se întoarse. Deasupra cotului său drept i se înfipsese un cuţit. Pelota îl aruncase şi acum stătea la picioarele scării dezarmat. Spumegând de furie, amplificată de durere, negrul se repezi acum asupra acestuia, între timp însă George îşi revenise. El sări în spatele negrului, înconjurându-i gâtui cu braţele, întocmai ca o felină care atacă din spate o antilopă. Negrul îngenunche surprins. George îi dădu drumul, se aplecă înainte şi-i administra, pe jumătate din întoarcere, o directă sub bărbie, care-i făcu pe uriaşul negru să se prăbuşească fără a mai scoate un sunet, la pământ.

Femeia împietrise de spaimă. În acelaşi moment Petre, coborî ca un tunet pe treptele cuterului se aruncă asupra negrului şi-l legă cu sfoara pe care o ţinea întotdeauna cu sine pentru orice eventualitate. Petre-i arătă ceva prin semne, pe care George le pricepu în cele din urmă: uriaşul îşi luxase glezna piciorului drept, prin săritura care o efectuase şi el pe puntea cuterului.

În spatele lui Petre, apăru acum şi Farrow şi câţiva marinari de pe submarin, care între timp abordase cuterul dinspre laterală. Marinarii răzvrătiţi, conduşi de uriaşul purtător de cuvânt, fură învinşi, în lupta corp la corp care urmase.

Doctorul Bertram apăru de asemenea în culoarul principal ce străbătea interiorul vasului naufragiat şi se aplecă asupra negrului Jack.

— Îşi va reveni în curând din leşin, este numai amorţit pe moment.

Căpitanul şi George intraseră între timp în cabina unde-i poftise, femeia cu părul blond auriu. Pe un pat îngust zăcea un om tânăr cu chipul palid, slăbit. Un bandaj gros îi acoperea fruntea şi tânăra femeie povesti printre sughiţuri de plâns.

— Capul răsculaţilor – pe nume Bates – l-a rănit grav pe soţul meu. Mă numesc Viviane Rogers iar pe soţul meu îi cheamă Jerry. Făceam o călătorie de plăcere împreună, cu vasul nostru, când ne-a prins o furtună din senin, care ne-a mânat în acest golf în care am naufragiat, mai apoi. După două zile echipajul se răsculă. Cârmaciul nostru care ne ţinu partea, fu aruncat în mare, după o luptă cu conducătorul răzvrătiţilor, pe punte. Jerry se putu refugia însă în cabina sa. Cu ajutorul armei îi putu ţine pe oamenii de aici în şah, întrucât am învăţat să trag bine cu pistolul. Asta o ştiau cu toţii că m-au văzut nu odată la exerciţiile mele de tir. Aveam aici un chepeng secret, prin care am putut, în timpul nopţii să mă strecor şi să fac rost de alimente şi apă.

Pe termen lung, nu puteam însă apăra cabina noastră. A fost un noroc că cea mai mare parte a timpului echipajul răzvrătit se ţinea de beţii, urmate de partide prelungite de somn. Aşa a trecut timpul dar nervii mei, erau la pământ.

Căpitanul o linişti pe doamna Rogers, cât putu de bine în timp ce doctorul Bertram se ocupa de soţul ei. Îi dădu şi femeii un calmant, pentru că ceea ce-i lipsea cel mai mult, era somnul în care se cufundă curând.

Două zile mai târziu, căpitanul îi debarcă pe cei pe care îi salvase în Punta Arenas şi îi predă pe marinarii răzvrătiţi, legaţi cum se cuvine Poliţiei locale.

Pelota ar fi rămas cu cea mai mare plăcere la bordul submarinului. Când însă auzi că Farrow dorea să se reîntoarcă în regiunile civilizate ale globului şi să revină la vechiul lui mod de viaţă, în sălbăticie. Părăsi submarinul, aprovizionat din belşug cu conserve.

Echipajul de pe „Dox”, rămase încă o săptămâna să le ţină tovărăşie membrilor expediţiei americane, salvaţi de ei care pregăteau expediţia următoare la Punta Arenas.

După acest interval de timp. Farrow dădu comanda de plecare.

Erau din nou în mijlocul apelor…

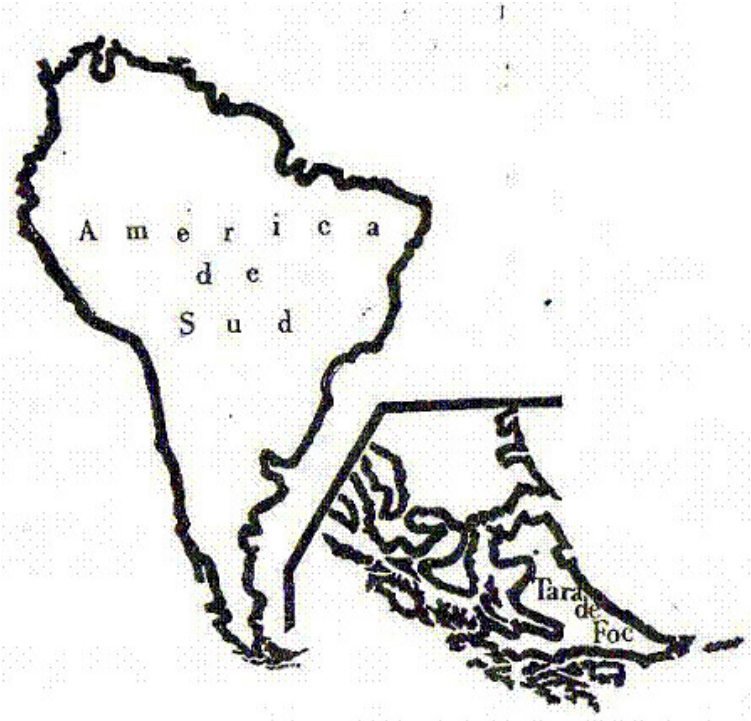

Sfârşitul volumului: **PELOTA OMUL DIN ŢARA DE FOC.**

În numărul următor:

ÎN ORAŞUL MORT:

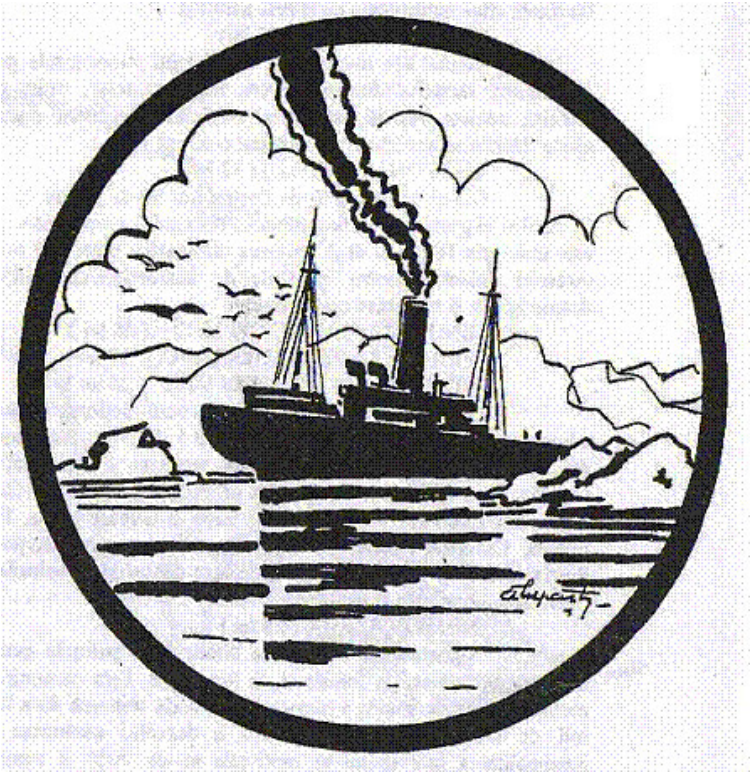

In Numărul următor:

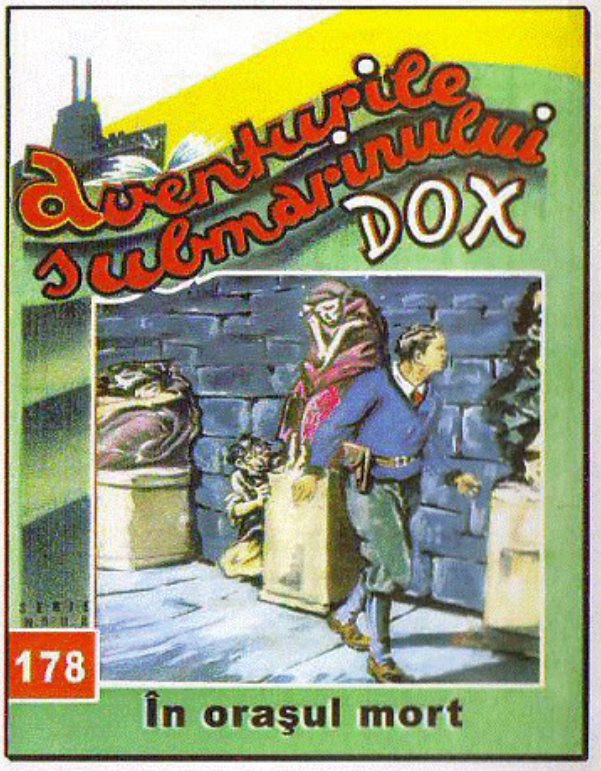

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro